"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul III, Nr. 48, **IULIE 2007** Apare **DUPĂ** jumătatea lunii **1,5 RON** (15.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Atitudini "Noutăţi lingvistice"
Coada de lopată şi cozile de topor
Morminte periculoase
Zig-zag prin Capitală Prin centru (III)
Spiritualitate Pericolul ecumenismului (II)
Carte legionară "Cărticica şefului de cuib" (I)
Interviu Personalităţi legionare uitate (II)
Istorie Rezistenţa în munţi (I)
"Alo! Şefu', aţi greşit cu un zero!"
Zig-zag pe mapamond Itinerar estival
Pagini cenzurate "Un an decisiv:1939-1940"
Concurs
Poşta Redacţiei

Editorial: PAŞI SPRE ETERNITATE !?

În nov. 2005 îmi manifestam prima dată indignarea şi revolta în faţa unui articol al d-lui Teşu, credeam eu atunci, un accident în presa românească, tradus cu înţelegere plină de justificări oloage, **comportamentul populaţiei evreieşti din timpul retragerii armatei române** şi a refugiului disperat al unei părţi a populaţiei civile din Basarabia ca urmare a ultimatumului sovietic din iunie 1940.

Această minoritate era şi este răspunzătoare, printre altele, de asasinarea a 293 de ofiţeri ai armatei române şi a 42.000 de soldaţi şi subofiţeri, în condiţiile în care armata sovietică nu a tras un glonţ, *dar a patronat cu satisfacţie măcelul,* **fără să vorbim de alte zeci de mii de civili, autorităţi, preoţi etc.** -

Nu vreau să reiau subiectul, cu toate că, dacă aş aminti în fiecare zi de genocidul românilor din iunie 1940, tot nu ar fi prea mult; dl Teşu a făcut atunci (era să zic greşeala) un gest lipsit de tact - ca să nu zic prostesc - de a zgândări o rană adâncă a poporului român, lucru impardonabil pentru mine (mai puţin important) dar pentru milioane de români.

Nu aş vrea să fac afirmaţia că domnia sa are o sarcină bine stabilită de a prezenta lucrurile intr-un anumit fel, sau că o face din proprie iniţiativă, sau din cauza caracterului complex al domniei sale, dar pot constata cu uşurinţă că prezintă lucruri despre persoane sau stări de lucruri, în aşa fel trecute prin filtrul caracterului personal, încât unii răuvoitori le-ar putea caracteriza drept minciuni ordinare, iar alţii l-ar putea acuza că a renunţat la logică, la evidenţe şi la simţul măsurii. ***Din ce în ce mai prezent in presa românească, nu are nici o limită în a prezenta puncte de vedere evreieşti drept puncte de vedere unanim valabile,*** în a face afirmaţii năucitoare în legătură cu subiecte care nu sunt nici măcar discutabile!

Mi-a atras atenţia un articol al domniei sale din luna iunie 2007, intitulat ***"Un proces care nu se încheie: "Eliade şi evreii"***; ce credeţi că vinde dl. Teşu în subtitlu: *"...convieţuirea într-un spaţiu care a permis evreimii româneşti aproape două milenii de existenţă şi continuu progres".*

Lăsând departe alte considerente, ***care două milenii, d-le Teşu?***

Ca să fac o parafrazez pe vecina mea: *"Ce aveţi, maică, v-a luat Dumnezeu minţile?"*

Păi dacă intr-un scurt răstimp (istoric) prezenţele absolut sporadice, neconsemnate, necomparabile nici măcar cu acul în carul cu fân, au devenit "două milenii",

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

PAŞI SPRE ETERNITATE !? (continuare din pag. precedentă)

de "noi umăr la umăr, mulţi la număr", să ne aşteptăm că încă în lunga dvs. viaţă (să dea Dumnezeu!) să ne demonstraţi cum au venit dacii cu elicopterele în România şi au găsit aici un popor (ales), vechi trăitor pe aceste meleaguri, care, având un caracter blând, sentimental, concesiv, i-a lăsat pe daci să aterizeze şi să trăiască alături de ei?

Regret că vă dau ocazia să faceţi constatarea că umorul meu este cam "gros", dar afirmaţia dvs. de mai sus şi multe de mai jos sunt însuţit mai lipsite de umor - pentru că gândind chiar şi ca membru al taberei dvs. - nu îmi închipui că aţi vrut să faceţi altceva decât o glumă!

Noi, ca unii cărora ne-au cam sărit ochii din cap de glumele dvs., am devenit foarte suspicioşi; la glume proaste ne simţim obligaţi să răspundem cu glume proaste, iar la atacuri la fiinţa naţională, chiar dacă cu bătaie mai lungă, ne zbârlim ca ursul înconjurat de câini! (urs înconjurat de hiene parcă nu prea merge!)

Tot în titlul cărţii pe care, spre onoarea Sibiului (înţeleg) că aţi lansat-o în vechea urbe, gest care va rămâne consemnat pentru eternitate, aţi specificat: *"din culisele uni divorţ istoric"*; sigur că am înţeles figura de stil a "divorţului", dar tot în acelaşi stil **vă întreb două lucruri** la care nu ştiu dacă aţi răspuns:

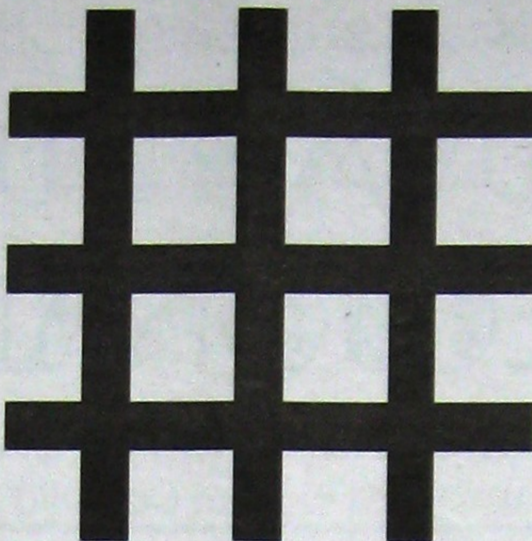
***La care "căsnicie" se referă "divorţul"* - căci utilizare acestor termeni este cel puţin forţat; prietenia, camaraderia între Mircea Eliade şi Mihail Sebastian nu prevedea concordanţa anumitor concepţii politice**, întru un comportament cel puţin elevat al persoanelor, **şi nici precizarea *"şi la bine şi la rău, până când moartea ne va despărţi"*.**

Începuturile relaţiilor celor doi datau dintr-o perioadă în care doctrina şi ideologia legionară nu devenise suficient de publică pentru a deveni subiect de preocupare a celor doi elevi; **faptul că cei doi au adoptat poziţii diferite faţă de Mişcarea Legionară este absolut logică, dar nu a comportat în mod obligatoriu o ruptură drastică din acest motiv.** Încercarea dvs. de a sugera că intrarea lui Mircea Eliade în Mişcare a avut ca urmare o schimbare drastică de comportament faţă de prietenul şi colegul Mihail Sebastian pare un gest urât dar care este departe de a surprinde pe cineva!

Şi vă mai spun ceva, d-le Teşu: **faptul că Mihail Sebastian nu a intrat în Mişcarea Legionară a fost strict condiţionată de educaţia primită în familie, de conceptele religioase ale domniei sale, de poziţia de reală duşmănie manifestată de evrei faţă de orice fel de rezistenţă în faţa invaziei iudaice**; exceptând aceste "întâmplări" scriitorul Mihail Sebastian şi-ar fi găsit cu siguranţă un loc în Mişcare! ***Atenţiune: tot tineretul care nu avea aceste "obligaţii ancestrale " - mă refer la tot ce a avut mai bun România anilor treizeci - a fost alături de marile şi generoasele idei legionare.***

Vorbim de două întrebări şi iat-o pe a doua:
Vreţi să sugeraţi că "divorţul" a fost declanşat de Eliade?

Mare minciună, domnul meu! **Mircea Eliade, cu marea sa generozitate spirituală, cu capacitatea de înţelegere a oricui de lângă el,** a trăit totuşi un sentiment de vinovăţie faţă de Mihail Sebastian, dar nu din cauza opţiunii politice pe care o făcuse, ci din

cauză că **viaţa îl pusese să meargă între această prietenie şi glasul raţiunii şi al sângelui!**

Exprimarea directă şi fără echivoc a faptului că Eliade îşi găsise vocaţia în umanul Mişcării Legionare - desigur că a fost o mare deziluzie: **Mihail Sebastian s-a simţit trădat intr-un fel oarecare, gândindu-se poate că prietenul lui ar fi trebuit să îmbrăţişează cauza iudaică; *în viziunea oricui, se aştepta la prea mult.***

Aici apare o nouă întrebare: Obligatoriu să faci parte din una din cele două tabere? Răspunsul este afirmativ în mod categoric, fiind vorba de viaţa sau moartea poporului Român.

Demonstraţia? Marile valori ale neamului acesta au aderat la Mişcarea Legionară:

Vorbiţi în continuare de *"miraculul înfăptuirii cu strălucitul profesor şi jurnalist Nae Ionescu"*.

Ce dracu, domnule, şi ăsta a devenit legionar? **Dacă o personalitate de valoarea unui Nae Ionescu, care nu era un tânăr abia ieşit din adolescenţă, a făcut pasul acesta, logica dvs. nu vă sugerează nimic? *Dacă renunţaţi la logică, nu cădeţi în extremism?***

Vă declaraţi admiraţia pentru Nae Ionescu?

Păi, d-le Teşu, acest om nu "a alunecat în extremismul legionar" din două motive simple: alunecatul este un accident, stimate domn. Strălucitul, iluminatul... de care pomeniţi nu a ajuns unde a ajuns prin „alunecări", prin accidente - mă refer la poziţia sa în lumea ştiinţifică şi intelectuală a perioadei interbelice; "alunecă" la Mişcarea Legionară?

Vă aduc aminte că dacă ne trataţi ca pe un popor de tâmpiţi, greşiţi capital!

Cât despre o ideologie extremistă, dvs., ca evreu, ar fi mult mai bine "să nu vorbiţi de funie în casa spânzuratului". **Tot ce nu vă convine trebuie etichetat şi desfiinţat; aveţi ştampilele în geantă: pe una scrie "antisemit", pe alta "extremist", pe alta „antidemocratic", pe alta „terorist" etc. *Nu uitaţi însă că pe toate le-aţi luat din propriul arsenal şi sunt capturate de la toţi, de-a lungul timpului.***

Declaraţi că: "în cartea mea se vorbeşte cum poate fi condamnat ... un mare creator pentru o opţiune politică a tinereţii?"

După declaraţia dvs. se nasc obligatoriu două întrebări:

- Cine îl condamnă, decât domniile voastre care condamnaţi absolut tot ce nu vă stă la picioare? Dacă aş avea posibilităţi aş face un sondaj la nivel naţional şi vă garantez că 99% dintre cei ce cunosc problema nu îl condamnă; v-aţi obişnuit să faceţi afirmaţii fără acoperire!

- Vă convine nu vă convine, **afirmaţia despre *„o opţiune politică a tinereţii"* iar e de doi bani!** Aţi fost în sufletul lui ca să puteţi face această afirmaţie? Poveşti de adormit copiii!

Mai afirmaţi că *„legăturile cu extrema dreaptă i-au întunecat lui Eliade tinereţea", „un păcat împotriva spiritului "*.

Greşiţi, d-le Teşu, sau mai bine zis nu greşiţi, minţiţi cu toată convingerea: legăturile cu „extrema" dreaptă i-au luminat tinereţea.

Urmează un **şuvoi de acuzaţii cu miros de hazna, absolut subiective, care evidenţiază pretenţiile dvs. şi ale celor pe care îi reprezentaţi de a da verdicte, de a face legea şi legile, de a-şi impune punctele de vedere şi în cazul de faţă.**

Vă declarăm că orice apreciere negativă la adresa lui Eliade noi o socotim ca pe un gest de logică, de curaj, de glorie! "Capişi?"

Sigur, vorbiţi de *„mărturii firave de non-culpabilitate"*, deci să vă fie clar că **retractările lui Cioran sau ale altora nu au avut loc în caracterul lui Mircea Eliade.**

Mai departe, stimate d-le Teşu, vorbiţi iar de divorţuri şi alunecări, şi nu aş vrea să reiau demonstraţiile anterioare; nu este nici o problemă de spirit că vă repetaţi, poate sunteţi plătit la cuvânt şi atunci este explicabil.

Nu aş încheia fără să mai fac o remarcă asupra caracterului domniei voastre: **vorbiţi fără jenă de „pogromurile legionare"; dacă nu mai încerc să vă explic ceea ce dvs. ştiţi foarte bine, că asasinarea unor evrei cu ocazia aşa-zisei „rebeliuni legionare" nu are nici o legătură cu Mişcarea Legionară, aşa şleampătă cum ajunsese sub comanda impostorului Horia Sima, asasinatele fiind organizate de Eugen Cristescu, şeful Serviciilor Secrete ale lui Antonescu, pentru compromiterea Mişcării**; vorbind cu ochii în ochii cititorilor despre multele pogromuri legionare în timpul celui de-al doilea război mondial, vă dezvăluiţi puţinele cunoştinţe istorice.

Puţinele relaţii cu adevărul pentru foarte mulţi transformă articolul dvs. într-un „fiasco" plin de fisuri, de inexactităţi, de răutăţi gratuite, ca o scuipare de venin!

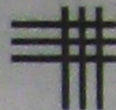
Să precizăm totuşi pentru cei care nu cunosc exact situaţia: **aşa-zisa guvernare comună Antonescu - Mişcarea Legionară durează patru luni şi câteva zile şi se termină oricum cu şase luni înainte de începerea războiului împotriva bolşevismului! *„Deci pogromurile legionare" din timpul războiului cu care domnul Teşu intoxică opinia publică nu sunt decât minciuni ordinare!***

De asemenea, nu aş încheia fără să mai precizez un lucru: **încercarea dvs. este şi a tuturor apologeţilor lui Mihail Sebastian, ca prin apropierea, prin asocierea permanentă a numelui lui cu Mircea Eliade să se inducă aceea că ar fi vorba despre două valori cultural - sociale egale, care îşi dispută o poziţie pe scena mondială a celebrităţilor.**

Vă asigur că la scara planetară cel mai celebru lucru pe care l-a făcut Mihail Sebastian este prietenia lui, atât cât a fost, cu Mircea Eliade. Pentru aceasta ar trebui să-i fiţi recunoscători legionarului Eliade, căci cine ar fi auzit de Mihail Sebastian în lipsa celebrului istoric al religiilor?

A căuta să pui un semn de egalitate între cei doi este tor pe linia unui *comportament supracunoscut şi de care este sătul tot mapamondul, chiar dacă nu o declară.*

"NOUTĂȚI" LINGVISTICE ȘI COLAPSUL DISCURSULUI LOGIC

Remarcăm o serie de adaptări lingvistice la noul model social creat în România. Aceste adaptări sunt prezente în toate țările, cam din aceleaşi motive.

Deşi pare remarcabilă diferența dintre România şi S.U.A. în ceea ce priveşte dinamica tehnologică şi socială, în momentul în care treci de spoiala funcțională, lucrurile sunt fundamental identice:

Aceleaşi enorme presiuni sociale rezultând din disperarea de a avea, pe de o parte pentru "a te simți protejat", pe de alta pentru a te defini prin comparație (întrucât identitatea ca rezultantă a alchimiei existențiale este suprimată de accelerarea revoluției în comunicații şi procesarea informației).

Aceeaşi alienare profundă, rezultând din imposibilitatea de a te mai identifica cu vreun mediu potrivit dezvoltării factorilor emoționali şi sensibilităților umane. Nici grupurile religioase, nici cele zilnic sau ocazional înconjurătoare, nici cele intime (prieteni apropiați cu care să poți susține o perspectivă a unei constante umane răspunzând aspirațiilor natural mistice) nu mai funcționează în direcția unei armonizări.

Asistăm la angularizarea progresivă a tuturor opiniilor, ceea ce frânge până şi modelele clasice ale raționamentului: **acum este uşor de demonstrat** (pentru cine se mai chinuie să dea vreo explicație *goiimii*), **că negrul este roz** (nu numai în modă), **că stânga este dreapta (nu numai în politică), şi tot aşa, până ce creierul nu mai are disponibilitatea de a procesa modele** de o redundanță inscrutabilă şi este silit să modifice cărările perceptibile şi răspunsul la ele, pentru a acomoda o entropie socială în creştere.

Contrar a ceea ce poate părea evident, ***acest lucru nu se datorează numai multiplicării insondabile a mediocrității şi cretinocrației, a mixării absurde de rase şi culturi în alambicul global,*** pentru a se omogeniza starea de conştiență cu vectorii unei ***enorme nepăsări***, până când aceştia din urmă o vor sufoca si domina total pe prima.

Manipularea politică a trecut dincolo de un apex pe care îl anunța experiența Gulagului şi mai nou, penitenciarele specializate în lobotomii nechirurgicale de la Guantanamo.

Toate deciziile sunt transferate pe matricea gândirii robotice, iar *"1984"* al lui Orwell devine o romanță dintre iubirea de sine si teroare. *Teroarea socială si "terorismul" ca fantomă ce ne bântuie, sunt acum principala trăsătură a jocurilor oferite - împreună cu o pâine din ce în ce mai otrăvită cu chimicale - unei mase amorfe de gladiatori (de preferință obezi) care nu mai au de înfruntat leii în incinta Colosseum-ului, ci stafiile fricii goale de înțeles din ei înşişi.*

Nu e de mirare că persoana abdică de la suveranitatea individualității sale şi se refugiază în imbecilitate acompaniată de o credulitate perfidă în oferta de indulgențe oferite de noua gaşcă de Cezari New Age.

"Ave Caesar Imperator, montori te salutant!", trebuie citit cu umor, înlocuind "moritori" cu "murături".

Da, **prezervarea cu orice preț a unui minim de confort, s-a ridicat în fine la rangul de doctrină,** inhibând toate recursurile logice.

Trăim zilele confortabile ale unei dictaturi impuse, evoluată elegant şi subtil în dictatură auto-impusă şi liber-consimțită.

Preşedintele unei națiuni care era socotită decada trecută ca fiind cea mai puternică, nu este numai un hoț, un mincinos, un asasin prin asociere, un inept şi un agramat. El este un exemplu peren dar incipient, un pionier al noii personalități demente către care trebuie să aspirăm şi pe care o putem uşor atinge prin rinocerizarea clasică. Devenind ca el, ca "Tătucul Stalinbush", nu este numai o onoare, ci este o necesitate.

Oy, vey! Oy, vey! Aşa ne vom atinge mântuirea, iar noul nostru dumnezeu va fi gras si lacom, prost si urât, curvă si stârv gazat în camere "etanş închise" cu ferestre şi uşi ce scârțâie desprinse din balamale. După chipul si asemănarea meschinilor săi creatori, se va bâlbâi, ca bătrânul profet, va gângavi şi, cu un icnet suprem: "Heil Eretz Israel!", va produce un sublim accident coronarian, prăbuşindu-se cu tot cosmosul ăsta nătâng -fabricat artificial şi devenit o copie proastă a originalului- într-o lumină în care nu s-a aflat de la începuturi, într-un vid care, în esența sa profundă, nu poartă decât un nume: rasism religios al poporului ales!

Andrei Haiducu

***

COADA DE LOPATĂ ŞI COZILE DE TOPOR

De ceva vreme, trecând pe la maică-mea pe acasă, am observat o grămăjoară de moloz la capătul străzii unde locuieşte. Molozul era aruncat chiar pe vegetația care înconjura un arbore, sufocând copacul şi nimicind toate plantele ce crescuseră acolo. "Ce nesimțiți! Merita şi pământul ăsta o specie mai reuşită de bipezi!"- mi-am zis şi am trecut mai departe. După cinci zile, grămăjoara se transformase în ditamai grămada. Nici vorbă să scadă. Ştiți cum e românul: dacă te aşezi la coadă în mijlocul străzii, se aşează şi el şi te întreabă ce se vinde. Unde au văzut puțin gunoi, s-au gândit că se poate arunca şi mai mult.

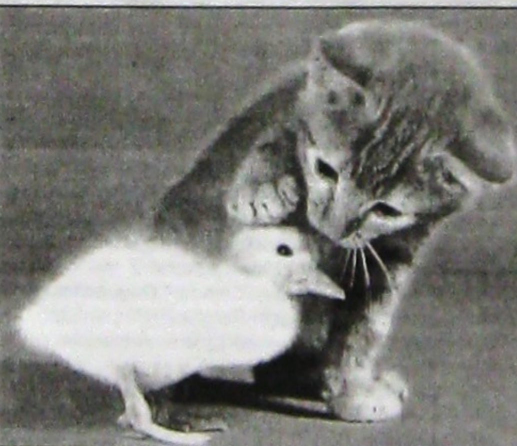
-Să ia gunoierii molozul?

Aş! Dar nu era în saci de plastic. Şi chiar dacă ar fi fost, nu era treaba lor. Şi chiar dacă era treaba lor, nimeni nu le-a dat vreun ciubuc.

Într-o zi mi-am ieşit din pepeni, m-am înarmat cu saci de gunoi rezistenți, cu o lopată şi cu maică-mea care să mă ajute.

Ce a urmat a fost de-a dreptul aiuritor. Munca în sine nu a fost grea. Totul a durat în jur de o oră şi locul era lună.

Ce a fost de-a dreptul strigător la cer şi frustrant a fost atitudinea celor care ne vedeau ce facem: trecători ocazionali sau, si mai rău, cunoştințe şi rude. ***Nu numai că nimeni nu a schițat vreun gest să ne ajute, dar întrebările lor pline de indolență şi otravă m-au îngrețoşat profund.*** Replicile mele la mojiciile primite nu o să le mai reproduc, în schimb o să vă redau din frazele cu care am fost gratulați de aproape fiecare individ care a trecut prin fața noastră: *"Ce faceți aici, nu sunteți sănătoşi la cap?"*, ***"De ce faceți asta?"*** (întrebarea era foarte îndreptățită, atâta timp cât eu nu începusem să țip în gura mare că sunt plătit

pentru ceea ce făceam), ***"Şi pe mine mă deranjează, dar nu sunt tâmpit să mă apuc să dau la lopată!"***, ***"Asta nu este treaba voastră!"***, *"Nu aveți ce face?"*, *"Firea-ți ai dracului, de ce aruncați aici gunoaiele?!"* (?!),*"V-a prostit căldura?"*, ***"Nu veniți şi la mine să-mi faceți curat în fața casei?"***, ***"Ce vreți să demonstrați cu asta?"***. O listă absolut interminabilă, nişte grimase şi un dispreț profund şi fățiş, care ne este arătat până şi în ziua de azi pentru vina de a face curat unor putori, în fața casei în care locuiesc.

În ziua aia am fost atât de mânios şi frustrat de ceea ce s-a întâmplat, văzând reacția oamenilor la nivel de stradă, care probabil există şi la nivel național, încât m-am dus la biserică să-i cer socoteală lui Dumnezeu: "De ce nu le-ai înmuiat inimile alea de piatră şi sufletele alea goale? Ai văzut că făceam un lucru bun şi firesc, de ce a trebuit să suportăm nedreptatea şi piatra cuvântului lor? Toți cei care au trecut pe acolo - şi pe care îi cunoşteam - vin la Tine la biserică, îşi fac cruci şi pupă icoane duminica!"

În momentul acela mi s-a răspuns: ***"Am venit să mântuiesc lumea, am făcut miracole, am înviat din morți şi am vindecat oameni şi ei m-au scuipat, m-au bătut şi m-au răstignit. Asta a fost mulțumirea lor. Tu te plângi pentru o coadă de lopată şi câteva cozi de topor ce au trecut pe lângă tine?"***

Şi mi-am adus aminte că legionarii care au muncit benevol în atâtea tabere de muncă, care au săpat drumul în stâncă la mănăstirea Arnota, unde odihnesc osemintele lui Matei Basarab, care au ridicat biserici, care au construit case pentru țăranii nevoiaşi şi şcoli pentru copiii moților, au fost "răsplătiți" mult mai rău decât mine: au primit în schimb gloanțe în miez de noapte, ştreang, au fost arşi de vii în Crematoriu, au fost schingiuiți iar trupurile le-au fost expuse în piața publică...

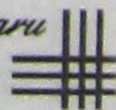
Dintr-o dată au început să-mi revină în memorie frânturi din celebra rugăciune "Binecuvântează-i, Doamne, pe vrăjmaşii mei", a episcopului sârb Nicolae Velimirovici. Am fugit repede acasă, am căutat-o între zecile de ciorne şi am recitit-o. Nu pot să vă descriu ce linişte sufletească m-a cuprins dintr-o dată:

"Binecuvântează-i pe vrăjmaşii mei, Doamne! Eu însumi îi binecuvântez şi nu îi blestem.

Vrăjmaşii m-au îndreptat către îmbrățişarea Ta, mai mult decât au făcut-o prietenii.

(continuare în pag. 11)

Ionuț Moraru

Zig-zag prin Capitală

PER PEDES PRIN CENTRUL BUCUREŞTIULUI (III)

Din Piaţa Universităţii, după numai 10 minute ajungem în cea mai mare piaţă din capitală: Unirii. Ea era odinioară centrul comercial al oraşului, orânduit în jurul unei hale de fier si sticlă, căzută victimă demolării din ultimele decenii ale sec. XX. O soartă similară au avut si impozantele clădiri ale Spitalului Brâncovenesc, aşezământ ridicat de familia marelui voievod, precum si numeroasele case vechi care existau pe locul unde se întinde „Centrul Civic". Între vechile clădiri se mai păstrează astăzi câteva pe cheiul Dâmboviţei; mari blocuri noi ascund în spatele lor, pe străduţele rămase uitate, piese grandioase de arhitectură veche bucureşteană. În această zonă veche, ridicat în inima oraşului, se află PALATUL DE JUSTIŢIE care îşi oglindeşte faţada in apele calme ale Dâmboviţei. Construită între anii 1890-1895 in stil neorenascentist, clădirea este opera arh. francez A. Ballu; lucrările au fost încheiate de marele arhitect român Ion Mincu. Câteva din sculpturile care împodobesc edificiul sunt opera lui Carol Storck.

La concurenţă cu măreţia Palatului de Justiţie, tot in apropierea Dâmboviţei, se află clădirea MUZEULUI NAŢIONAL DE ISTORIE AL ROMÂNIEI - fostul Palat al Poştelor – care a fost ridicat intre anii 1894-1900, după planurile arh. Săvulescu. Muzeul deţine colecţii legate de istoria ţării. Printre cele mai cunoscute piese se numără tezaurul vizigot „cloşca cu puii" de aur şi copiile Columnei lui Traian din Roma, cu reliefuri istorisind cucerirea Daciei de către romani.

Amintind mai sus de Dâmboviţa, să spunem ca ea străbate astăzi oraşul într-o albie falsă de beton construită între anii 1892-1896.

O altă clădire monumentală, construită între anii 1883-1885 după planurile arh. Albert Galleron şi Cassien Bernar, clădirea BĂNCII NAŢIONALE a României, ocupă locul pe care se afla odinioară Hanul Şerban Vodă, ridicat de voievodul Şerban Cantacuzino, unul dintre cele mai mari hanuri din Bucureşti. Clădirea băncii ilustrează stilul eclectic de nuanţă clasică la modă la sfârşitul sec. al XIX-lea. Nu lipsesc coloanele ionice si corintice, frontoanele triunghiulare deasupra ferestrelor; statuile care împodobesc faţada sunt opera sculptorului Ion Grigorescu.

Tot monumental este şi palatul CEC, construit în anul 1900, după planurile arh. francez Paul Gottereau. Arhitectura armonioasă şi impunătoare, în stil eclectic, interioarele elegante fac ca acest edificiu să fie considerat una din podoabele oraşului.

În zonă se află punctul culminant al „Centrului Civic" căruia i-au căzut jertfă cartiere vechi ale Bucureştiului – Palatul Parlamentului este cea mai mare clădire din Europa şi cea de-a doua ca mărime in lume, după Pentagon.

PIAŢA NAŢIUNILOR UNITE este punctul de plecare pe Calea Victoriei. Este împodobită cu două frumoase blocuri cu arhitecturi complicate datorate arh. Petre Antonescu.

O altă piaţă este cea denumită SF. GHEORGHE. Edificiul cel mai important este biserica cu acelaşi nume. Este kilometrul 0, de unde se măsoară distanţele către oraşele ţării. În faţa bisericii este aşezată statuia ctitorului Constantin Brâncoveanu, operă a sculptorului Oscar Han. Cea mai frumoasă podoabă a bisericii este pridvorul, cu coloane în torsadă şi cu balustrade de piatră sculptată. Biserica a fost târnosită cu mare pompă în 1707. În 1720 Maria Brâncoveanu, singura care a supravieţuit măcelului din 1714 a adus corpul lui Brâncoveanu in ţară şi l-a îngropat în biserică punând deasupra gropii o piatră fără inscripţie pentru ca nu cumva fapta ei să fie descoperită de turci. Abia în 1914 s-a aflat cine-şi doarme somnul de veci, în urma descifrării unei candele de argint care se afla deasupra pietrei funerare fără inscripţie.

Folosesc iar cuvântul monumental când vorbesc de clădirea CERCULUI MILITAR NAŢIONAL. Datează din 1912, este in stil neoclasic francez planurile sale fiind opera arh. D. Maimarolu, V Ştefănescu şi E. Doneaud. În interioarele somptuoase ale Cercului Militar aveau loc altădată baluri la care participa buna societate bucureşteană. Azi sălile găzduiesc adeseori expoziţii de artă contemporană românească.

Vis-a-vis se află o clădire mai modestă dar renovată radical şi care se leagă mult de personalităţile literare din perioada interbelică. Este vorba de Casa CAPŞA, frumoasă încă şi dinaintea epocii de 1900 unde se dădeau cele mai frumoase baluri mascate. Cofetărie şi cafenea, Capşa continuă să fie foarte populată şi astăzi mai ales, între orele când afluenţa pe Calea Victoriei este mare.

Puţin mai sus de Capşa, pe stânga, pe locul vestitei case boiereşti a doamnei Oteteleşeanu in al cărei salon, considerat cel dintâi din Bucureşti, aveau şi aici loc înainte de 1900 deosebit de frumoase baluri şi recepţii, în 1933, după planurile arh. americani Louis Weeks şi Walter Froy s-a construit PALATUL TELEFOANELOR, cel mai înalt edificiu din Bucureşti la acea vreme, de 53 de metri (astăzi însă nu mai figurează în topul celor mai inalte 30 de clădiri din Capitală).

Am amintit de kilometrul 0 al oraşului, dar să vorbim şi de cota lui dea mai înaltă, întrucât aici se află Biserica PATRIARHIEI. Aceasta a fost începută

de voievodul Constantin Şerban în 1656, lucrările fiind terminate în 1668. În biserică se păstrează moaştele Sf. Dimitrie Basarabov, patronul oraşului. Clopotniţa a fost ridicată in 1698 de Constantin Brâncoveanu. Marele Palat alăturat - 1907, arh. I. Maimarolu - a fost sediul Camerei Deputaţilor până în 1997 (când s-a mutat în Palatul Parlamentului).

O altă BISERICĂ în apropiere, tot veche, este splendida construcţie de tradiţie bizantină, ctitorită în 1589 de MIHAI VITEAZUL. Ea a fost văduvită de clădirile care o înconjurau, coborâtă de pe dealul ce-i poartă numele şi trasă în spatele unor blocuri.

La fel s-a întâmplat şi cu BISERICA BUCUR şi

impunătoarea MĂNĂSTIRE ANTIM, ascunse de blocurile construite în jurul lor. Prima, Bisericuţa BUCUR, se spune că este ridicată pe locul celei clădite de legendarul cioban întemeietor al oraşului (actuala construcţie datează din sec. XVIII). Cea de-a doua a fost construită între 1708-1716 şi poartă numele învăţatului mitropolit ANTIM IVIREANUL. Bun cunoscător al meşteşugului de tipograf, talentat desenator şi xilograf, în 1708 este ales mitropolit; în această calitate zideşte mănăstirea din Bucureşti, care avea să-i veşnicească numele.

Vorbind despre bisericile vechi din Capitală, mie cel mai mult îmi place mica BISERICĂ STAVROPOLEOS care a fost ctitorită în 1724 de călugărul grec Ioanichie, ca biserică a hanului ridicat de către acesta. Icoanele de origine s-au păstrat până astăzi. Biserica Stavropoleos reprezintă un desăvârşit exemplu de artă brâncovenească târzie.

Nu departe se află ruinele CURŢII VECHI care a fost în sec XV reşedinţa lui Vlad Ţepeş, a adăpostit domnitorii Ţării Româneşti timp de 4 veacuri (sec.

XIV – XVIII), iar astăzi ruinele sunt organizate ca muzeu.

Lângă ruinele Curţii Vechi se află două frumoase unităţi de alimentaţie publică. Una dintre acestea este HANUL LUI MANUC care dăinuieşte şi astăzi, ca prin minune, dând mărturie despre felul cum arătau marile hanuri bucureştene acum câteva secole. Construit la începutul sec. al XIX-lea, hanul are faţadele decorate sobru cu stucaturi; în curtea interioară, galeriile trilobate ale etajului superior, sprijinite pe delicaţi stâlpi de lemn, ritmează spaţiul, aducând un element decorativ elegant în sobrietatea ansamblului. CARUL CU BERE este una din berăriile tradiţionale ale Bucureştilor. Construcţie ridicată de arh. Siegfried Kofzinski în 1879, in stil neogotic, la modă în epocă, păstrează şi astăzi ornamentele bogate ale interiorului şi exteriorului, ca atmosferă de berărie nemţească.

HANUL CU TEI este alt colţişor al Bucureştilor vechi în care se păstrează atmosfera de început de secol XIX, Are o curte interioară lungă, mărginită de prăvălioare cu uşi şi ferestre oblonite. Faţada dinspre strada Lipscani, decorată în stil eclectic are ca podoabă un bovindou încununat de un fronton triunghiular bogat ornamentat.

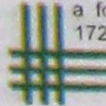
Să încheiem circuitul de astăzi vorbind şi despre o statuie si o construcţie ciudată.

În mijlocul pieţei care-i poartă numele a fost aşezat în 1903 monumentul dedicat omului politic liberal C.A. Rosetti, sculptură datorată artistului german W. Hegel. Pe postamentul statuii basoreliefuI în bronz înfăţişează evenimentele istorice în care Rosetti a jucat un rol de frunte: Proclamarea Unirii Principatelor (1859) şi Proclamarea Independenţei (1877).

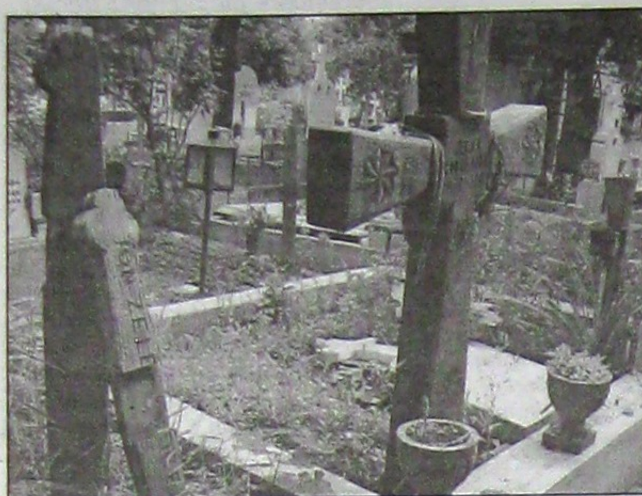
Cea de-a doua este FOIŞORUL DE FOC care aminteşte că adeseori incendiile devastau Bucureştii de altădată. A fost ridicat în 1892 de arh. George Mandrea. Clădirea adăposteşte astăzi Muzeul Pompierilor.

E. Ghiocel

MORMINTE PERICULOASE

Am ezitat mult dacă să fac public sau nu **atacul total nejustificat asupra modestului moment, o cruce de beton armat ridicată de Cătălin Zelea-Codreanu deasupra locurilor de odihnă a unor membri ai familiei Zelea Codreanu morți după 1940, începând cu prof. Ion Zelea-Codreanu trecut în veșnicie în 1941, toți morții familiei au fost găzduiți în cei câțiva metri pătrați din cimitirul bucureștean "Reînvierea".**

Voi reveni asupra altor morminte "periculoase"; - acum scriu despre întâmplarea recentă: pe 13 mai am primit telefon de la un camarad care mă anunța că mormântul fusese vandalizat; m-am dus a doua zi și, într-adevăr, **crucea modestă de beton pe care erau înscrise ca un pomelnic numele tuturor membrilor familiei Zelea Codreanu, îngropați acolo, fusese doborâtă la pământ și în parte secționată, ca și o cruce de stejar mai veche, crucea inițială a prof. Ion Zelea-Codreanu, tatăl lui Corneliu Zelea-Codreanu.**

Chiar în seara în care aflasem de acest fapt, prin persoana care se ocupă de internet, trimisesem faxuri la agențiile de presă. Bănuiam că *silentium stampa* va funcționa ca de obicei conform ordinelor generale care în mod evident se aplică în cazul a tot ce are mai mult sau mai puțin legătură cu Mișcarea Legionară, dar ocazia reprezenta posibilitatea unei noi experiențe ce nu trebuia ratată.

Cum spuneam mai sus, în crucea de beton era încastrată o placă de marmură pe care erau trecute numele celor îngropați acolo, ale unora care nu muriseră încă, trecându-se numai anul nașterii, și, din nu știu ce motiv, poate în speranța că vom putea să recuperăm cândva rămășițele pământești ale Căpitanului, era scris și Corneliu Zelea Codreanu.

Cu toate că ne însușim cu bucurie ura dușmanilor crucii și ai neamului românesc, ură pe care o reflectăm spre dușmani ca o oglindă, am fost surprinși de gest, căci crucea fusese înainte de "căderea comunismului", deci rezistase dușmăniei mai bine de 20 de ani.

Am încercat să facem presupuneri, trecând în revistă posibili autori ai faptului; să spunem pe cine bănuim este inutil: "hoțul cu un păcat și păgubașul cu o sută".

Pentru noi întâmplarea a trezit - pentru a câta oară? - amintiri dureroase, începând cu asasinatele asupra membrilor familiei din perioada interbelică și cu teroarea suportată de ai noștri chiar și în așa-zisa libertate, cu darea afară din licee și facultăți, cu foamea endemică provocată de imposibilitatea găsirii unui loc de muncă oricât de modest, cu frigul iernilor fără foc, evacuări cu bocceluța în mână, în "percheziții" de trei ori pe săptămână la ora 3 dimineața etc, etc.

Dar să revenim la morminte: una din primele griji ale iudeo-comuniștilor după război a fost distrugerea mormintelor de la "Casa Verde", unde fuseseră

înhumați Ionel Moța și Vasile Marin și reînhumați Căpitanul, Nicadorii și Decemvirii.

Reprezintă mormintele un pericol pentru dușmanii crucii? Sigur că da: locuri de pelerinaj, locuri de reculegere, locuri de refacere a amintirilor, locuri unde te poți reîncărca, unde îți poți reface în câteva momente puterea de luptă.

Mă întrebam și mă întreb: ***Ce s-ar fi întâmplat dacă această devastare se petrecea în orice cimitir evreiesc din România,*** chiar și la Buhuși sau Tîrgu Cucului? *Un val de mânie s-ar fi propagat ca o undă seismică, plecând de la locul faptei și ajungând amplificat, umflat, plin de minciuni catastrofice la Paris, Londra, și New York, tunând și fulgerând ca o mâță călcată pe coadă!*

Dacă un mormânt cu o modestă cruce de beton produce friguri unora, **să nu ne mirăm de ordinul semnat personal de marele criminal nedovedit încă, tovarăș Ion Ilici Iliescu, în 1992, de dărâmare a casei familiei Zelea Codreanu din Huși.**

Credeți că s-au mulțumit cu atât? Javrele au dărâmat și singurul lucru care mai rămăsese în picioare acolo, o fântână folosită zeci de ani și care avea defectul de a fi foarte mare, foarte frumoasă, construită în stilul unei clopotnițe de biserică. **Imediat după revoluție un mare istoric naționalist japonez al cărui nume, spre marea mea părere de rău, nu l-am reținut, care a scris o istorie a Mișcării Legionare, a venit din îndepărtata Japonie special pentru a vedea fântâna, căci asta mai rămăsese la Huși. *Autoritățile au aflat prin nu știu ce complex de împrejurări și după plecarea japonezului au dat ordin să fie dărâmată și fântâna!***

Ce nu au făcut comuniștii în aproape o jumătate de secol, au făcut urmașii lor, imediat după lovitura de stat din decembrie 1989.

Cum să tratăm tot acest complex de evenimente petrecute în timp? Sentimentele noastre se împart între două opțiuni: pe de o parte suferim din cauza lucrurilor care ne agresează și pe care le socotim nedrepte și ilegale; pe partea cealaltă **toate aceste atacuri ne semnalizează că prin ce facem - și măcar prin existența noastră - suntem percepuți ca un pericol pentru dușmani.**

Totuși, aș vrea să precizez că aceste atacuri nu le percepem ca niște atacuri la adresa familiei, lucru care ar fi fost neimportant; cei care le comit **bineînțeles că speră să lovească în Mișcarea Legionară, într-un fel oarecare.**

Probabil că nu au înțeles încă faptul că Mișcarea Legionară este ca un oțel ce se călește prin aceste lovituri. Să nu uitați niciodată acest lucru, Javrelor!

Nicador Zelea Codreanu

PERICOLUL ECUMENISMULUI (II)

(continuare din numărul trecut)

"Dialogul cu religiile necreştine" a devenit chiar moda intelectuală a zilelor noastre; reprezentând actuala fază de progres a ecumenismului în drumul său către un sincretism religios universal.

Să examinăm "teologia" şi ***scopul acestui "dialog" accelerat.***

În cel mai bun caz ecumenismul aşa-zis creştin poate să reprezinte greşeala neintenţionată (şi care, deci, se poate bucura de circumstanţe atenuante), prin care Bisericile protestantă şi romano-catolică nu îşi dau seama că Biserica lui Hristos există deja şi că ele fiinţează în afara ei.

"Dialogul cu religiile necreştine" însă este cu lotul altceva, el însemnând o îndepărtare conştientă şi voluntară de o anumită conştiinţă de sine a creştinului. **Acest dialog nu poate fi nicidecum socotit dialog al bunelor intenţii, ci mai curând o "sugestionare" de tip demonic care nu poate prinde decât la cei care deja s-au îndepărtat atât de mult de învăţătura creştină, încât au devenit practic păgâni, închinători la "dumnezeul veacului acestuia"** (II Cor. 4,4) - sau, altfel spus, ***închinători ai lui Satan* şi următori ai feluritelor mode intelectuale** pe care acest puternic dumnezeu este capabil să le inspire.

Ecumenismul "creştin" se bazează mai ales pe sentimentul vag, dar care cuprinde un sâmbure de adevăr, că există "un creştinism comun" împărtăşit de mulţi inşi care nu cugetă prea mult la Biserică sau care nu prea respectă preceptele ei. **Acest ecumenism doreşte cumva să "clădească" o Biserică care să-i cuprindă pe toţi aceşti "creştini" indiferenţi.** Dar atunci care este suportul comun pe care se bazează "dialogul cu necreştinii"? ***Care ar putea fi terenul pe care să se realizeze o unitate oricât de slabă între creştini şi cei care nu numai că nu cunosc pe Hristos, ci - aşa cum este cazul tuturor reprezentanţilor religiilor necreştine care vin în contact cu creştinismul - îL resping hotărât pe Hristos?***

Acei care se află în fruntea avangardei apostaţilor ortodocşi (căci aşa se numesc cei care "cad", fără putinţă de tăgadă, de la dreapta credinţă), vorbesc de "comorile spirituale" şi de o *viaţă de autentică spiritualitate prezentă în religiile necreştine*; dar numai pentru că abuzează de sensul cuvintelor şi numai pentru că atribuie experienţei altora propriile lor fantezii sunt ei în stare să afirme că păgânii îl găsesc pe "Hristos" şi "harul" Său atunci când îşi citesc scripturile lor sau că "orice martir pentru adevăr şi orice om prigonit pentru dreptatea lui personală moare în comuniune cu Hristos!

Cu siguranţă că cei în cauză (fie budistul care îşi dă foc, fie comunistul care moare pentru "cauza" în care crede sincer, sau fie oricine alt necreştin) nu ar afirma niciodată că ei mor pentru Hristos sau că se împărtăşesc cu El - iar ideea unei mărturisiri sau împărtăşiri neconştiente cu Hristos este contra esenţei însăşi a creştinismului. Dacă vreun necreştin răzleţ pretinde să-L fi experiat vreodată pe Hristos, atunci el nu a putut-o face decât în felul lui Swami Vivekananda: "Noi, hinduşii, nu numai că tolerăm, dar chiar ne unim cu oricare religie, *căci ne rugăm la moschee cu musulmanul, ne închinăm la foc cu zoroastrul şi îngenunchem în faţa crucii împreună cu creştinul*"; experienţa "creştină" a acestui necreştin nu ar fi decât una între multe alte experienţe spirituale, la fel de valabile toate.

Nu. Creştinismul, indiferent cât de departe se merge cu reinterpretările şi redefinirile sale, nu are cum fi numitorul comun al "dialogului cu religiile necreştine". Numele de Creştinism este doar adăugat pe deasupra ca ornament unei unităţi care se defineşte şi se identifică la un alt nivel. Singurul numitor comun posibil al tuturor religiilor este conceptul foarte vag de "spiritualitate", care oferă deja "liberalilor" religioşi teren aproape nelimitat pentru teologizările lor ceţoase.

Referindu-se la profeţia: "Vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul" (Ioil, 3:1), unii ecumenişti spun: ***"Pogorârea Duhului în lume nu este subordonată Fiului...*** *Duhul lucrează prin energiile Sale potrivit propriei Sale iconomii şi din această perspectivă putem considera religiile necreştine ca locuri asupra cărora lucrează insuflarea Sa";*

"Duhul Sfânt este Acela care, <u>în mod total independent faţă de Hristos şi de Biserica Sa, constituie cu adevărat numitorul comun al tuturor religiilor.</u>"

Aceasta se constituie fără nici o îndoială într-o **erezie care neagă însăşi natura Sfintei Treimi** şi care nu are alt scop decât să submineze şi să **distrugă întreaga realitate si semnificaţie a Bisericii lui Hristos. *De ce să fi întemeiat Hristos o Biserică, dacă Duhul Sfânt acţionează independent de ea - şi nu numai de ea, dar chiar de Hristos Însuşi?***

"Eclezioiogia Duhului Sfânt" deja s-a scris, şi chiar de un gânditor "ortodox", unul dintre "profeţii" recunoscuţi ai mişcării aşa-zise spirituale de astăzi. **Să-i examinăm aşadar ideile pentru a vedea ce perspectivă ne oferă el asupra naturii şi scopului mişcării "spirituale" mai largi, în care se încadrează şi "dialogul cu religiile necreştine". Nicolae Berdiaev** (1874-1949) nu ar fi fost niciodată considerat un credincios al Bisericii ortodoxe în vremuri normale: el este de fapt **un filosof umanist gnostic ce şi-a găsit inspiraţia mai curând în sectele "mistice" occidentale decât în izvoarele ortodoxiei,** cunoscut publicului român din numeroase articole apărute în reviste de cultură din traduceri din limba rusă, între care consemnăm: *"Un nou ev-mediu"* (Arhidioceza Sibiu, 1936, ediţie reprodusă la Ed. Omniscop din Craiova în 1995), *"Sensul creaţiei"* (Ed. Humanitas, 1992, prefaţă de Andrei Pleşu), *"Filosofia lui Dostoievski"* (Iaşi, Institutul European, 1992), *"Adevăr şi revelaţie"* (Ed. de Vest, 1993). **Faptul că el este numit în unele cercuri ortodoxe - chiar până în zilele noastre - "filosof ortodox" şi chiar "teolog", este o dovadă tristă a ignoranţei religioase a vremurilor pe care le trăim.** Vom cita în continuare din scrierile sale.

"Biserica se află doar într-un stadiu potenţial, ea fiind incompletă" - crede Berdiaev, el aşteptând cu nerăbdare venirea unei *"credinţe ecumenice"*, a unei "plinătăţi de credinţă" care să reunească nu doar diferitele formaţiuni creştine (căci *"Creştinismul trebuie să fie capabil să existe într-o mare varietate de forme în Biserica Universală"*), ci şi *"<u>adevărurile parţiale ale tuturor ereziilor</u>"* şi *"<u>toate activităţile umanist-creatoare ale omului modern... ca experienţă religioasă consfinţită în Duhul</u>"*!

După Berdiaev, trăim vremurile apariţiei unui *"nou creştinism"*; ale unui *"nou misticism, a cărui adâncime va depăşi nivelul pur-religios şi care trebuie să înglobeze în sine toate religiile"*. Căci *"există o mare frăţie spirituală... căreia îi aparţin nu doar Bisericile Apusului şi Răsăritului, ci şi toţi aceia ale căror voinţe sunt îndreptate către Dumnezeu şi către divin, adică toţi aceia care aspiră la elevaţie spirituală"*.

"Lumea se îndreaptă către o nouă spiritualitate şi către un nou misticism; în ele nu va mai încăpea nimic din vechea viziune ascetică asupra vieţii". (Berdiaev)

Aceste fantezii supra-ecumeniste nu au nimic de-a face cu creştinismul ortodox pe care Berdiaev, de fapt, îl dispreţuia. *"Privind cu dispreţ la sfinţii părinţi şi la duhul monahal ascetic al ortodoxiei istorice, cât şi la întregul creştinism conservator care îndreaptă puterile sufleteşti ale omului numai către înfrânare şi mântuire, Berdiaev este mai curând interesat de "biserica interioară", de "biserica Duhului Sfânt", de acea viziune spirituală asupra vieţii, care, în cursul sec. XVIII şi-a găsit expresia şi sălaşul în lojile masonice"*. (G. Gregerson, *"Nicholas Berdiaev, Prophet of a New Age"*, in Orthodox Life, Jordanville, N.Y., 1962, no. 6)

Dar cine este conştient de climatul religios al timpului actual vede că aceste fantezii corespund de fapt tendinţelor majore ale gândirii religioase contemporane. Auzim acum pretutindeni de "puternica mişcare a Duhului Sfânt" iar un preot ortodox grec, părintele Eusebius Stefanou, îi invită pe creştinii ortodocşi să se alăture acestei mişcări. În aceeaşi publicaţie, The Logos, co-editorul Ashanin invocă nu doar numele lui Berdiaev, ci şi programul său: *"Recomandăm cu căldură scrierile lui Nicholae Berdiaev, marele profet spiritual al epocii noastre. Acest geniu spiritual este cel mai mare teolog al creativităţii spirituale... Acum germenele ortodoxiei dă în sfârşit rod... Logosul divin al lui Dumnezeu dăruieşte poporului Său <u>o nouă înţelegere</u> a istoriei şi misiunii sale în El. The Logos este vestitorul acestei noi ere, al acestei noi chemări a ortodoxiei"*.

Aşa cum spuneam (în numărul trecut al revistei – n. n.), <u>"teologii" greci au căzut de acord cu "revizuirea textelor lor liturgice referitoare la iudei şi iudaism, atunci când ele sunt negative sau ostile"</u>! (Religious News Service)

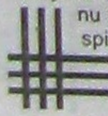
<u>Mai poate exista vreo îndoială în ceea ce priveşte intenţia acestor "dialoguri"?</u>

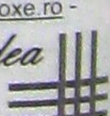
Ideologia care stă în spatele "Mişcării Ecumenice" este o erezie ai cărei termeni sunt deja clar definiţi: *"Biserica lui Hristos nu există, nimeni nu se află în posesia Adevărului absolut. Biserica se constituie de-abia acum, în zilele noastre"*. (!) ***Dar, dacă nici una dintre Bisericile actuale nu poate pretinde că este adevărata Biserică a lui Hristos, atunci o combinare a lor nu va duce nici ea la alcătuirea acestei Biserici unice!***

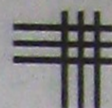
***Şi iată cum ecumenismul "creştin" nu va putea să sfârşească decât în sincretismul unei religii mondiale.* Căci, într-adevăr, acesta este scopul nemărturisit al ideologiei de tip <u>masonic</u>, care inspiră şi animă "Mişcarea Ecumenică".**

\- Extras din site-ul <u>www.sfaturiortodoxe.ro</u> -

Nicolae Badea

Carte legionară celebră

CORNELIU ZELEA CODREANU – "CĂRTICICA ŞEFULUI DE CUIB"

- Rezumat (I) -

"Legiunea este o organizaţie întemeiată pe ordine şi disciplină.
Legiunea e călăuzită de un naţionalism curat, izvorât din nemărginita dragoste de Neam şi Ţară.
Legiunea vrea să trezească la luptă toate energiile creatoare ale Neamului.
Legiunea apără altarele Bisericii pe care duşmanii vor să ni le dărâme.
Legiunea îngenunche înaintea crucilor vitejilor şi mucenicilor Neamului.
Legiunea stă scut neclintit în jurul Tronului, din care voievozi şi regi s-au jertfit pentru apărarea şi înălţarea Patriei.
Legiunea vrea să clădească din suflete tari şi braţe vânjoase o Ţară puternică, o Românie nouă."

"Cele şase legi fundamentale ale cuibului.

1) Legea disciplinei: fii disciplinat legionar, căci numai aşa vei învinge. Urmează-ţi şeful şi la bine şi la greu.

2) Legea muncii: munceşte. Munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României.

3) Legea tăcerii: vorbeşte puţin. Vorbeşte ce trebuie. Vorbeşte cât trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte; lasă pe alţii să vorbească.

4) Legea educaţiei: trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ţi toată şcoala. Cunoaşte bine Legiunea.

5) Legea ajutorului reciproc: ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6) Legea onoarei: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă, nu fi niciodată mişel. Lasă pentru alţii căile infamiei. *Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi* ***luptând*** *pe drumul onoarei."*

"Fiecare cuib îşi are un mic drapel tricolor. Deasupra o cruce.

Când îşi face un cuib drapel?

Unui cuib nu i se poate încredinţa drapel decât după 6 luni de activitate regulată. (...)

"Acolo, în cuib, se vor înălţa rugăciuni lui Dumnezeu pentru biruinţa Legiunii, se vor cânta cântecele trimise de Legiune, se va vorbi despre cei morţi: martiri, eroi căzuţi pentru Legiune şi camarazii morţi în credinţă legionară, prieteni, părinţi, bunici şi strămoşi, rechemându-se duhurile lor.

În linii generale, în cuib nu se va da loc la discuţii înfocate, violente, contradictorii. Cât mai puţină vorbă, cât mai multă meditaţie, nimic să nu tulbure majestatea tăcerii şi a bunei înţelegeri.

Se vor face exerciţii de tăcere completă."

"Legionarul trebuie să fie om de cuvânt. Când a spus o vorbă să se ţină întocmai de dânsa. Ţara e plină de aceia care spun multe vorbe, dar nu se ţin niciodată de ele. **Când promiţi ceva, gândeşte-te bine. Dacă tu crezi că nu poţi, spune verde, căci e mai frumos."**

"Când legionarul va avea poftă de sfadă, să se bage între duşmani.

Lucrurile mari şi bune se fac cu inimă bună, pentru că unde e inimă bună acolo e Dumnezeu, iar unde inima e rea, acolo s-a băgat diavolul."

Fiecare cuib are un număr de oameni cunoscuţi în faţa sa.

Ei pot fi prieteni, indiferenţi sau vrăjmaşi. Cuibul îşi face o listă cu numele şi adresa lor, apoi îşi propune ca încetul cu încetul să-i convingă şi să-i crească în credinţă legionară. Atunci trimite fiecăruia hrană sufletească: cărţi, reviste, articole, fotografii, coruri. Bine studiate, după sufletul şi mintea omului care le va citi. Pe un om poate să-l influenţeze o anumită carte, un anumit articol, o anumită foaie, revistă. Pe altul, altele. De aceea cuibul trebuie să studieze ca să nu arunce nimic în vânt.

Vrăjmaşului trebuie să-i dea cărţi?

Da. *Pentru că după ce va citi azi, mâine, poimâine, va începe să se clatine. Şi vrăjmaşul care se clatină va fi învins.*

Această hrană sufletească nu se trimite numai o dată. Cuibul are grijă de pui până fac aripi.

Când sufletul lor a crescut în credinţă, atunci plini de recunoştinţă vor veni, te vor căuta şi te vor întreba: *Ce să fac acum?* Îi vei răspunde: *Fă şi tu ce am făcut eu.* ***Hrăneşte şi tu pe alţii, după cum te-am hrănit şi eu pe tine."***

"Iniţiativa este cea mai frumoasă floare pe care un comandant o poate purta.

Şeful care îşi ia răspunderea iniţiativei trebuie să ştie că ea poate aduce mărirea organizaţiei, dar poate aduce şi foarte mare rău, după cum un şef o întrebuinţează în bine sau în rău. (...)

În general, un şef, ca şi un legionar, trebuie să fie atent de a nu face nici un fapt, de a nu se introduce în vreo acţiune care ar putea periclita, strica sau dezonora Legiunea."

"Noi nu ne cunoaştem ţara. Unii nu-şi cunosc nici satul vecin.

În zilele de sărbătoare, pe ploaie sau pe vreme bună, iarna sau vara, să ieşim afară, în mijlocul naturii. Pământul românesc să devină un furnicar în care să se întâlnească pe toate drumurile mii de cuiburi alergând în toate direcţiile.

În timpul slujbei să se oprească la biserica din cale. Să se oprească la camarazii din satele vecine.

Marşul este sănătos. Marşul repauzează şi reface nervul şi sufletul omenesc. Dar mai presus de toate, marşul este simbolul acţiunii, al explorării, al cuceririi legionare."

"Fiecare membru al cuibului, după ce a stat într-un cuib mai multă vreme făcându-şi educaţia legionară poate să se desprindă din acel cuib şi să-şi formeze un alt cuib în care el va fi şef. (...)

Cuiburile dintr-un sat, comună, oraş, fabrică, facultate, etc. trebuie să aibă legături între ele.

De ce?

Pentru ca să nu se ciocnească între ele în anumite chestiuni (unii să aibă o părere, alţii altă părere). Toţi legionarii vor avea o singură părere, un singur gând şi un singur suflet. **De aceea trebuie să aibă toţi un singur şef.** (...)

Dacă într-un sat este o singură familie de cuiburi, şeful legionarilor din sat este şeful primului cuib.

Dacă sunt două familii de cuiburi, şeful satului sau şeful garnizoanei legionare va face cu schimbul câte o lună."

Mai târziu, când cuiburile se înmulţesc, se fac şi şefi de sectoare, care să facă legătura şi să aibă grijă de toate cuiburile din regiune. Şeful de sector este numit de conducerea centrală a Legiunii în urma propunerii şefului judeţean. El se va recruta dintre cei mai destoinici şefi de garnizoană.

Rolul cuiburilor ***FDC*** **(*Frăţia de Cruce*)** este de a face **educaţia tinerimii române,** şi anume:

a) Educaţia creştină: ei trebuie să recunoască, să iubească pe Dumnezeu şi să se poarte după învăţăturile Creştine.

Este foarte multă literatură imorală care ucide sufletul copilului. El trebuie să fie ferit de a sorbi această otravă.

b) Educaţia naţională: tânărul român trebuie să-şi iubească patria, pământul şi regele. **Fără patrie este ca un pui fără cuib.**

El trebuie ferit de literatura comunistă care se ridică în contra lui Dumnezeu, în contra familiei, în contra proprietăţii, în contra armatei.

c) Educaţia socială: în sufletul tineretului nostru trebuiesc cultivate şi întreţinute sentimentele creştine de **dreptate** şi echitate socială şi setea de **muncă *creatoare*.**

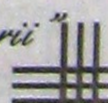
d) Educaţia fizică: copilul trebuie să fie voinic şi *sănătos la trup*, pentru că el va fi *ostaşul de mâine care va apăra acest pământ.* (Legiunea Sportivă).

e) Educaţia sanitară: el trebuie păzit de nenumăratele boli, în special de cele venerice care secătuiesc toată vlaga tineretului. Cu un cuvânt, trebuie să ne îngrijim de Românul zilei de mâine, care va purta pe umerii săi marea răspundere a existenţei Patriei.

(continuare în numărul viitor)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

Interviu

cu dr. ŞERBAN MILCOVEANU

PERSONALITĂŢI LEGIONARE UITATE PE NEDREPT (II) : avocat legionar RADU BUDIŞTEANU

În continuarea interviului acordat de dvs. revistei noastre luna trecută, de evocare a unor personalităţi legionare, care, deşi importante, de mare credinţă şi valoare, active în slujba Legiunii, apreciate chiar de Căpitan, au fost mai puţin cunoscute publicului şi chiar unora dintre legionarii tineri, v-aş ruga să-mi povestiţi câte ceva despre Radu Budişteanu.

În urmă cu peste trei decenii l-am cunoscut pe avocatul Radu Budişteanu, la el acasă, fără să ştiu nimic despre activitatea lui politică; numele lui îmi era complet necunoscut întrucât la vremea aceea nu auzisem decât de numele a câtorva personalităţi legionare: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, Horia Sima... şi cam atât.

Un bun prieten, cunoscut în lumea colecţionarilor de artă şi a bibliofililor, pe nume Lucian Stanciu, mi-a făcut propunerea să mergem la un avocat pe nume Radu Budişteanu care îşi vindea lucrurile din casă şi biblioteca (însumând câteva mii de volume), întrucât intenţiona să se stabilească în Germania, la fiica sa.

Şi iată-mă în curtea unei frumoase vile boiereşti din str. Felix, în apropierea Pieţei Victoriei. Ne-a deschis uşa menajera lui, care ne-a poftit în hol şi ne-a rugat să aşteptăm zece minute. Apoi a apărut şi amfitrionul, un bărbat destul de înalt, cu o înfăţişare plăcută, într-un costum bleumarin, cu cămaşă albă şi cravată: aşa îşi primea întotdeauna musafirii. Acest gest poate stârneşte zâmbete, poate pare azi anacronic, dar în fapt este un semn de prietenie şi respect pentru cei care îţi trec pragul casei.

După negocieri scurte prietenul meu i-a cumpărat impunătoarea bibliotecă - cărţi în limba franceză, vechi de două secole, şi multe cărţi juridice, majoritatea legate în piele - dar care pentru mine nu prezentau interes. (Am cumpărat însă o măsuţă orientală, din lemn exotic, lucrată în stil turcesc, decorată cu plăcuţe din sidef, obiect pe care îl am şi astăzi.)

Făcând această lungă introducere, vă rog, d-le dr. Şerban Milcoveanu, să evocaţi figura lui Radu Budişteanu, despre care se ştie prea puţin.

- Să încep cu începutul: datele biografice. S-a născut în Bucureşti, în 1908, dintr-o familie cu **ascendenţă ce urcă până în Evul Mediu**. Din ea făceau parte generalii Constantin Budişteanu, Ion Culcer, oameni politici - miniştri, parlamentari, şi oameni de litere. Elev al Liceului Sf. Sava din Bucureşti, obţine premiul *Ligii Culturale*. Având trei generaţii de magistraţi înainte, studiază apoi Dreptul la Bucureşti şi **îşi ia licenţa şi doctoratul, devenind avocat în Barou la vârsta de doar 21 de ani, dar urmează şi Facultatea de Litere şi Filosofie**, precum şi **Teologia**. Apoi studiile juridice şi le continuă la Academia de Înalte Studii Internaţionale ale Facultăţii de Drept din Paris şi le desăvârşeşte la *Academia de Drept Internaţional* de la Haga. La Paris obţine diploma pe locul întâi, cu propunerea prof. Louis la Fus de a rămâne succesorul său la catedră.

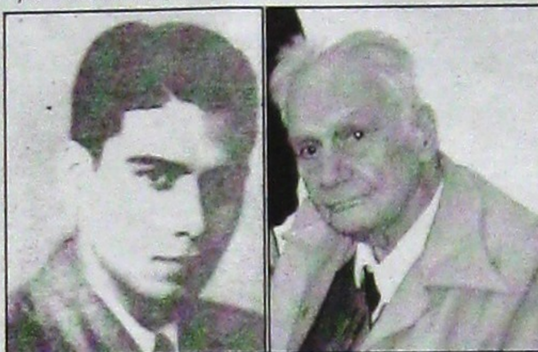
Debutul pe scena politicii româneşti îl face însă la Paris, în decembrie 1922.

Vreau să vă precizez că **voi face expuneri largi, pentru a explica momentele respective şi a se înţelege mai lesne implicarea lui Radu Budişteanu în evenimente** în care a atins vârful piramidei de mai multe ori ca glorie şi tot de multe ori a avut deznădejdii cumplite.

După primul război mondial, România, devenită întregită, a fost în pragul anarhiei ca urmare a două evenimente, pe care le voi aminti mai jos. Din anarhie şi din prăpastie România a fost salvată de Ionel I.C. Brătianu, de regele Ferdinand cel Loial, de mareşalul Alex. Averescu şi în special de armată. În România interbelică armata a avut un rol preponderent.

Prima cauză a anarhiei şi căderii în prăpastie au fost forţele centrifuge care s-au coagulat înainte de mobilizarea forţelor centripete, şi **care urmăreau** *dezmembrarea statului naţional unitar reîntregit în 1918.*

A doua cauză de anarhie şi cădere în prăpastie a fost ***invazia evreiască*** produsă pe neaşteptate şi în proporţii masive (se pare că un milion, un milion şi jumătate de evrei au intrat în ţară). Această invazie a fost efectul *art. 7 din Protocolul secret încheiat la 9 dec. 1919 între marile puteri occidentale şi România. În acest articol 7 se decidea ca statul român să dea cetăţenii din oficiu, fără anchete şi în mod colectiv, tuturor evreilor de pe planeta Terra care vor să vină şi să se stabilească pe teritoriul României.* (Acest articol 7 legaliza în practică vechiul proiect Cremieux-Peyotto de *fondare a Israelului european pe teritoriul Carpato-Danubiano-Pontic.*)

Dr. Şerban Milcoveanu în tinereţe şi la senectute: preşedinte al studenţimii pe ţară în anii 1937–1940 şi actual membru al Senatului Legionar, martor al evenimentelor

Ionel Brătianu şi în continuare dr. Alexandru Vaida Voievod au refuzat semnarea acestui articol 7 egal cu sinuciderea naţiunii române în propriul stat.

La 9 dec. 1919 acest protocol special secret a fost **semnat de *Nicolae Titulescu***, devenit ministru de stat fără portofoliu - şi aceasta *ca o condiţie sine qua non pentru ca marile democraţii occidentale să recunoască Marea Adunare de la Alba-Iulia de la 1 decembrie 1918* şi unirea Transilvaniei cu România.

Invazia aceasta evreiască în dimensiuni de colonizare etnică a provocat mobilizarea instinctului naţional şi a determinat reacţii de apărare din partea naţiunii române, apărătoare a statului şi responsabilă în istorie.

Ca întotdeauna în istorie, primii care au intrat în bătălie au fost **tineretul universitar** din Bucureşti, Iaşi, Cluj şi Cernăuţi. În Bucureşti conducerea Mişcării Studenţeşti protestatare a fost Societatea Studenţilor în Medicină cu cei doi preşedinţi cu adevărat unicat dr. Ion Simionescu (asasinat ulterior, în 1951, la Canalul Dunăre - Marea Neagră) şi dr. Const. Dănulescu (mort în condiţii nelămurite, tot în 1951, aflat în ilegalitate în acea perioadă).

La ridicarea steagului şi pornirea luptei aveam şi un semn de întrebare: *care va fi atitudinea Asociaţiei Studenţilor Români la universităţile din Franţa?* Această asociaţie cu un vechi trecut încă de la mijlocul sec. XIX şi cu mare importanţă din cauza marelui număr de membri, era disputată şi frecvent intra sub conducerea curentelor de stânga, socialiste, comuniste şi francmasonice.

La şedinţele acestei *Asociaţii a Studenţilor Români din Paris*, au avut loc lupte ideologice foarte dure în raport cu evenimentul de la Bucureşti al Mişcării Studenţeşti protestatare împotriva invaziei evreieşti şi împotriva forţelor centrifuge. **În aceste lupte s-a remarcat studentul în Drept Radu Budişteanu** şi la alegeri a obţinut majoritatea, devenind preşedinte şi conducător.

În conformitate cu instinctul naţional şi cu propria convingere, Radu Budişteanu a adus puternica Asociaţie de la Paris alături de Mişcarea Studenţească de la 10 decembrie 1922.

Vreau să închei momentul 1922 cu un citat al **academicianului francez (de dreapta şi monarhist) Charles Maurras**, care a declarat atunci în public: *„Marele tezaur al României nu-i petrolul, nu-s cerealele şi nu-s pădurile!* ***Marele tezaur al României este actualul tineret universitar în totalitate patriot şi naţionalist*** *şi fără nici o confirmare de comunism sau măcar de socialism."*

- După momentul 1922, care a fost evoluţia lui Radu Budişteanu pe scena politicii interbelice?

- Să vorbesc de un alt moment, **aprilie 1935**.

În primăvara anului au avut loc **două evenimente în lumea noastră, a tineretului universitar.**

Primul eveniment a fost fondarea de către Ministerul Ordinii Publice condus de Victor Iamandi, a unei organizaţii instituţionale: *Frontul Studenţesc Democrat*. Fondarea s-a făcut „jumătate-jumătate" adică *50% din membrii era agenţi acoperiţi ai Siguranţei Generale a Statului, iar restul erau desemnaţi de către Partidul Comunist Român.* **Misiunea acestui Front Studenţesc Democrat era să combată influenţa Mişcării Legionare** a lui Corneliu Zelea Codreanu **şi să alunge comitetele legionare din cele cca. 400 de organizaţii de pe teritoriul României (cercuri judeţene, federaţii pe provincii istorice, societăţi diferenţiate pe facultăţi, centre pe universităţi, precum şi cele trei organizaţii adiacente: Asociaţia Studenţilor din Franţa, Asociaţia Românilor Macedoneni şi Asociaţia Studenţilor Basarabeni** de la Universitatea din Bucureşti - aceasta din urmă era condusă la Bucureşti de viitorul profesor de matematică Nicanor Jerghie şi de la Chişinău de preotul Vasile Ţepordei.)

Acest Front Studenţesc Democrat n-a reuşit să cucerească masele studenţeşti şi printre altele şi pentru că Societatea Studenţilor din Medicină, condusă de subsemnatul, s-a pronunţat şi a militat împotriva lui.

Al doilea eveniment din viaţa tineretului universitar a fost fondarea, tot la începutul lunii aprilie 1935, a ***„Asociaţiei foştilor preşedinţi ai organizaţiilor studenţeşti"***.

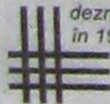
Misiunea acestei organizaţii era triplă: **1)** să fie bancă de informare şi documentare pentru noile generaţii de studenţi; **2) să fie arbitru în eventualele litigii şi neînţelegeri dintre organizaţiile studenţeşti; 3)** ***să sprijine cu toate puterile şi cu toate resursele partidele naţionaliste*** (pentru a contracara, într-un fel, efectul francmasoneriei care "ajuta" conducând din umbră cele două partide zise istorice, liberal şi ţărănist).

La fondarea acestei „Asociaţii a foştilor preşedinţi ai organizaţiilor studenţeşti" s-a produs o mare divergenţă între propunerea ca preşedinţia să fie rotativă, în fiecare an alta, şi propunerea ca la început să se stabilească un comitet fix, de lungă durată, şi deci cu mare influenţă.

Dr. Ion Simionescu, dr. Constant. Dănulescu şi prof. Napoleon Creţu erau pentru preşedinţia rotativă; iar Ion Moţa, Andrei C. Ionescu, dr. Gh. Sârbulescu, dr. N. Roşu şi dr. Dumitru Enăchescu au fost pentru preşedinţia de lungă durată, de minimum patru ani. S-a pus la vot şi cu majoritate absolut zdrobitoare **s-a votat pentru preşedinte de lungă durată şi pentru primii patru ani a fost ales Ion Moţa. În această bătălie factorul hotărâtor a fost Radu Budişteanu, cu marele lui talent oratoric**.

În urma acestui vot Victor Iamandi, ministrul Ordinei Publice, a retras autorizaţia de convocare a Congresului care anume să aibă chiar a doua zi şi a trimis poliţie şi jandarmerie sub conducerea comisarului Malamuceanu să evacueze sala de şedinţe. Eu, care eram preşedintele Asociaţiei Studenţilor din Medicină, am invocat autonomia universitară şi ca atare nu am lăsat poliţia şi jandarmeria să intre în Palatul Societăţii Studenţilor în Medicină care se afla pe Bd. Schitul Măgureanu nr. 2. Astfel Congresul a durat timp de trei zile şi oratorul **Radu Budişteanu a fost ales, tot cu majoritate zdrobitoare, ca vicepreşedinte al** ***Asociaţiei foştilor preşedinţi ai studenţimii.***

- Vă întreb, fiindcă nu precizaţi în expunerea dvs., plină de aspecte necunoscute, dacă

Radu Budişteanu a fost membru al Mişcării Legionare?

- Pe parcursul anilor 1932 - 1937 avocatul Radu Budişteanu a fost solicitat şi a pledat în mai multe procese politice ale Mişcării Legionare.

După ştiinţa mea – şi cred că nu greşesc - n-**a avut nici un grad în ierarhia legionară şi nici o funcţie** în structura Mişcării Legionare. **Era însă considerat un mare prieten şi un protector al Mişcării Legionare şi era în relaţii de intimitate cu toată conducerea:** Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moţa, ing. Gh. Clime, prof. Vasile Cristescu, Vasile Marin, Mihail Polihroniade şi Al. Constant.

La aceste procese Radu Budişteanu a pledat pentru Mişcarea Legionară ca soluţie de rezolvare a marilor probleme de politică internă şi externă.

Următorul moment important din viaţa lui Radu Budişteanu cred că ar fi **anul 1938, an în care a fost asasinat Căpitanul.**

Dar şi aici am de spus multe lucruri.

La 10 febr. 1938, cu acordul anglo-francez şi cu complicitatea armatei române, regele Carol al II-lea uzurpă suveranitatea naţiunii, desfiinţează Constituţia democrată şi instituie dictatura personală (*nu a fost dictatură regală, a fost dictatură personală*). În cadrul şi drept misiune a dictaturii carliste, a avut loc proiectul de asasinare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi de exterminare a Mişcării Legionare. Istoria nu ştie dacă acest proiect a fost propus de regele Carol al II-lea sau a fost o condiţie pusă de Occident. Proiectul urma să se desfăşoare în trei etape, *în funcţie de împrejurări (eventual putea să se oprească la prima etapă). Prima etapă:* internarea în lagărul de la Miercurea-Ciuc a 500 de comandanţi legionari şi condamnarea la mulţi ani de închisoare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Statului Major Legionar în frunte cu ing. Gh. Clime. A doua etapă: proiectul de asasinare a lui Corneliu Zelea Codreanu şi a Statului Major Legionar alcătuit din 20 de persoane. A treia etapă prevedea masacrarea tuturor legionarilor, astfel ca să nu mai existe, după expresia lui Carol al II-lea „sămânţă legionară".

În cadrul primei etape avocatul Radu Budişteanu a fost arestat şi întemniţat, întâi la Tismana şi apoi în lagărul de la Miercurea-Ciuc. **În iunie 1938 s-a nominalizat cine să fie condamnat odată cu Corneliu Zelea Codreanu. Palatul Regal împreună cu Armand Călinescu, ministru de Interne, a nominalizat 20 de persoane din Statul Major Legionar.**

Între cei 20 au fost şi patru persoane care nu făceau parte din acest Stat Major:

- preotul Nicolae Georgescu Edineţi, *desemnat pentru a pedepsi paralizant corpul preoţesc;*

- avocat Radu Budişteanu, *pentru a intimida întreaga* ***Justiţie*** *şi să nu mai existe astfel avocaţi pledanţi în procesele legionare;*

- dr. Paul Craja, *desemnat pentru a pedepsi, tot paralizant, pe* ***românii macedoneni*** *care în majoritate absolută se alăturaseră Mişcării Legionare;*

- a patra persoană eram eu (n. n.: **dr. Şerban Milcoveanu**), *ca preşedinte al Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, pentru a băga spaima în rândurile* ***studenţimii.***

Procesul a avut loc la Tribunalul Militar din Bucureşti în ultimele zile ale lunii iunie 1938.

Conform hotărârii lui Gh. Clime, în numele celor 20 de inculpaţi a vorbit o singură persoană, avocatul Radu Budişteanu. Noi toţi ceilalţi ne-am restrâns a răspunde la întrebările puse de tribunal şi la dreptul de a avea ultimul cuvânt. **Avocatul Radu Budişteanu a susţinut o pledoarie lungă de exact 12 ore, fără nici o întrerupere, cu vigoare de adevărat titan.** Nu-mi permit a reproduce ce a păstrat memoria mea întrucât pledoaria lui Radu Budişteanu a fost stenografiată de Serviciul Secret de Informaţii al lui Mihail Moruzov şi se găseşte în arhivele Tribunalului Militar (şi foarte sigur în arhivele Securităţii actuale). Spun numai că pledoaria lui a fost formidabilă.

Am intrat astfel în etapa I, fiind cu toţii condamnaţi la închisoare între 7 şi 9 ani, întemniţaţi la Râmnicu Sărat.

Pe când eram concentrat la această închisoare, în iunie 1938, Radu Budişteanu a fost citat ca martor la un proces important care avea loc la Bucureşti. A fost adus sub escortă, pentru trei ore, la Palatul de Justiţie. Când a ieşit din dubă şi a urcat pe scările de marmură, nu sute, ci mii de persoane care veniseră să-l vadă, l-au aplaudat frenetic, în ciuda terorii carliste, dovadă de ce popularitate mare avea.

În şedinţa secretă din 10 oct. 1938 de la Palatul Regal s-a pus în discuţie asasinarea conducerii legionare de la Râmnicu Sărat. Pentru a-şi da acordul din partea armatei, n-au fost chemaţi ministrul de Război, gen. N. Ciupercă, şi nici şeful de Stat Major, gen. Ştefan Ionescu, ci gen. Gh. Argeşeanu, cunoscut a fi întotdeauna „baioneta oarbă". Pentru prima şi singura dată în viaţa lui el a spus "Nu" la asasinarea pusă la cale împotriva Statului Major Legionar (Gh. Clime, Alex. Cantacuzino, Ion Banea şi ceilalţi). Astfel cei 20 de condamnaţi au rămas în viaţă până *la 22 sept. 1939, când a avut loc masacrarea în totalitate a fruntaşilor legionari (şi nu numai a Statului Major- Legionar), autorităţile folosindu-se de pretextul asasinării lui Armand Călinescu (devenit prim ministru), de către echipa lui Miti Dumitrescu, manevrată de Horia Sima.*

Revenind însă la momentul oct. 1938: Carol al II-lea era cunoscut ca labil psihic, schimbându-şi deciziile de la o zi la alta, aşa cum era cunoscut pentru laşitate şi iresponsabilitate. *Cele 23 de atentate comise de legionari iresponsabili pe parcursul lunii următoare, nov. 1938, asasinate dirijate din umbră de Horia Sima, au pecetluit definitiv soarta Căpitanului: acestea au fost picătura care a înclinat balanţa pentru punerea în practică a proiectului de asasinare a Căpitanului.* (Iar un an mai târziu, în sept. 1939, tot Sima a dat ocazia punerii în practică şi a celei de-a treia etape a planului de exterminare a Mişcării Legionare, aşa cum am spus mai înainte.)

De la masacrul elitei legionare din 22 sept. 1939 Radu Budişteanu a fost salvat de ginerele gen. Ion Bengliu, Ion Lobei, pe atunci căpitan. (În 1980 am dat asistenţă medicală în familia acestuia, iar căpitanul Ion Labei, devenit colonel, mi-a explicat: *„Trebuia să-l salvez: am fost coleg nu numai de clasă, ci şi de bancă, din clasa întâi de liceu până într-a opta; eu eram sărac şi timp de 8 ani a împărţit cu mine sandvişurile şi fructele pe care i le trimitea familia la şcoală.*")

Ajungem la momentul culminant al carierei lui Radu Budişteanu, **vara anului 1940.**

După 2 ani de închisoare, în care glonţul i-a trecut pe lângă ureche, la 22 iunie 1940 el a fost eliberat şi l-a găsit pe Horia Sima deja instalat ca şef al Mişcării Legionare; cum s-a ajuns la această situaţie deplorabilă pentru Mişcare am spus într-unul din numerele trecute ale revistei, în cadrul interviului "*Destinderea dintre Mişcarea Legionară şi regimul carlist*" (iar revista dvs. a avut serialul "Din culisele Legiunii" în care e detaliată această chestiune, prea amplă pentru a fi "expediată" acum, în rezumat).

În mijlocul verii anului 1940 Radu Budişteanu a fost numit, pur formal, pentru propagandă, alături de alţi doi legionari, în guvernul de orientare progermană condus de marele industriaş Ion Gigurtu. El a fost numit ministru al artelor şi cultelor, un minister cuminte şi fără pondere politică. A ocupat această funcţie o perioadă scurtă, cca. 2 luni, **intrând în divergenţe cu Horia Sima, părăsind guvernul şi nemailuând parte la nici o acţiune, fiind deci pe linie moartă.**

Nefiind arestat de guvernul lui Antonescu, la procesul zis „al rebeliunii legionare" din iunie 1941 de la Tribunalul Militar din Bucureşti a apărat pe mulţi legionari aflaţi în boxa acuzaţilor.

- Dar partea cea mai întunecată a vieţii şi activităţii lui Radu Budişteanu, este, cred, momentul 6 martie 1945...

- Aşa e. După această dată, ocupaţia sovietică şi dictatura comunistă au reluat prigoana antilegionară, la scară nemaiîntâlnită până atunci. Printre cei peste o sută de mii de arestaţi se afla şi Radu Budişteanu, acuzat că a fost ministru în guvernul Gigurtu. Aceasta s-a petrecut la mijlocul anului 1946 şi a **rămas închis până în 1964, adică 22 de ani, o viaţă de om, trecând prin închisorile din Uranus, Gherla, Sighet şi Aiud.** Se ştie că regimurile din închisorile comuniste erau de exterminare lentă, prin foame, frig şi boli, şi iată că după atâţia ani Radu Budişteanu a supravieţuit, fără a ceda o clipă.

Personal, după punerea lui în libertate l-am revăzut de mai multe ori: **avea toate semnele torturii în închisoare dar îşi păstra în mod perfect vigoarea intelectuală şi devotamentul naţionalist.** M-a impresionat declaraţia lui ***„Nu mi-am regretat niciodată trecutul. Am crezut în Dumnezeu. Am păstrat intactă stima de mine însumi"***.

Înainte de a încheia, să explic pentru ce a emigrat în străinătate. Avea o fiică refugiată în Germania, pe nume Despina, căsătorită Skelletti. Autorităţile comuniste l-au socotit fără posibilitate de a fi primejdios şi i-au satisfăcut cererea ca să scape de el, lucru ce s-a întâmplat la mijlocul anilor 70.

Ajuns pe meleaguri străine, avea hotărârea fermă de a-şi oferi serviciile şi de a activa la posturile radio occidentale. *Spre dezamăgirea lui (a câta oară?), toate posturile, ca Europa Liberă de la Munchen, BBC Londra, Vocea Americii din Washintogn şi Radio France din Paris i-au refuzat colaborarea, din cauza apartenenţei lui sufleteşti la Mişcarea Legionară.*

Ramura codrenistă l-a primit în rândurile ei, dar nu l-a putut ajuta cu nimic. Ramura simistă era infinit mai bogată (Sima a avut mereu bani nemunciţi: ba de la Moruzov, ba banii Mişcării, ba de la nemţi, în 1944, când cu guvernul de la Viena, ba de la Serviciile Secrete anglo-americane – de exemplu, pentru cei 13 legionari paraşutaţi în ţară în 1953 şi executaţi de comunişti, a primit masive "despăgubiri", avea 12 proprietăţi în Madrid etc.). *Deci, ramura simistă, care avea resurse, i-a editat*

RADU BUDISTEANU

IN SECOLUL LUMINILOR STINSE

TRADUCERE DE DESPINA SKELLETTI BUDISTEANU

EDITURA CARPATII
TRAIAN POPESCU
Conde de Peñalver, 82, 4.° D
28006 MADRID ESPAÑA

cartea intitulată sugestiv ***„ÎN SECOLUL LUMINILOR STINSE"****, dar cu o condiţie obligatorie: să nu-şi publice opiniile negative despre trecutul şi prezentul lui Horia Sima.* A fost nevoit să accepte întrucât **cartea avea un conţinut de mare valoare pentru sufletul naţiunii române.** Manuscrisul a fost redactat iniţial în limba franceză şi tradus ulterior de fiica sa, Despina. Cartea, ce numără 210 pagini, este departe de forma care s-ar fi vrut. A apărut în Ed. Carpaţii, din Madrid, în 1984, într-un tiraj de o mie de exemplare.

Ca o concluzie, vreau să-ţi spun că personal sunt fericit de a fi cunoscut pe Radu Budişteanu, un intelectual rasat şi un mare model de orator.

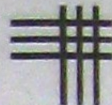
- Vă mulţumesc mult pentru efortul de a scoate din cutia amintirilor crâmpeie ilustrative din epocă şi din viaţa legionară a lui Radu Budişteanu, despre care nu se ştia aproape nimic.

Totodată, acum, la încheierea acestor pagini, ***cerem scuze cititorilor că nu am publicat şi fotografia lui Radu Budişteanu: din păcate n-o avem (şi n-am găsit-o nicăieri)****, aşa cum nu avem şi nu am găsit nici poza lui Alex. Constant (evocat în numărul trecut al revistei), şi nici ale altor câteva personalităţi legionare.*

Pagini realizate de Emilian Georgescu

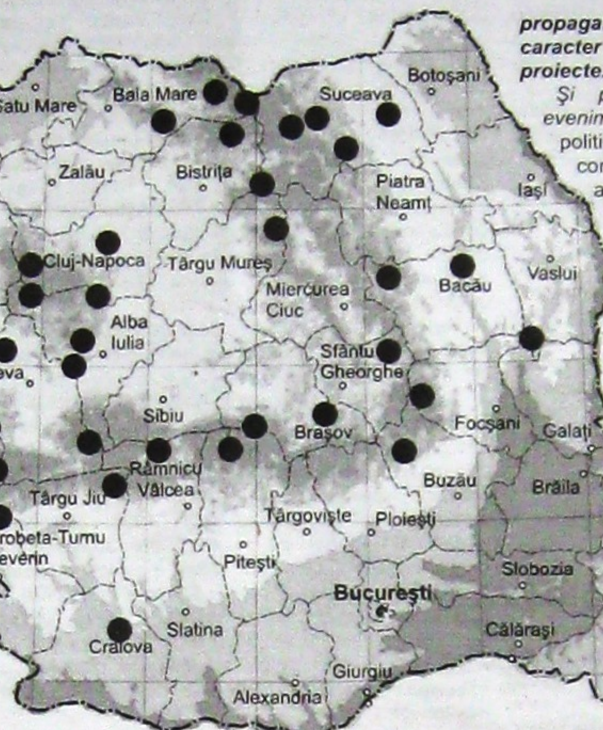

REZISTENŢA ÎN MUNŢI (I)

Motto: *"Spuneţi tuturor că mai există un colţ din Regatul României care nu şi-a plecat capul înaintea comunismului, iar acest regat va rămâne liber atâta timp cât ne vor sta capetele pe umeri".*

Un subiect interzis şi apoi mutilat

Rezistenţa în munţi a fost un fenomen specific României şi unic în zona sud-estului european, acolo unde s-au instaurat regimul comunist cu ajutorul tancurile sovietice, sub privirile aprobatoare ale marilor democraţii occidentale.

În ultimii 17 ani s-au publicat documente de arhivă, scrieri memorialistice, interviuri cu puţinii supravieţuitori implicaţi în rezistenţa armată din munţi, studii şi sinteze; Institutul Naţional Pentru Studiul Totalitarismului a publicat trei cărţi mai importante despre rezistenţa anticomunistă în trei regiuni: Maramureş, Banat, Bucovina; s-a realizat chiar un serial de televiziune (intitulat "Memorialul durerii" şi difuzat la postul naţional de televiziune - însă numai după miezul nopţii, când lumea pică în cap de somn dacă nu cumva doarme deja), dar un studiu **istoric** serios pe această temă nu s-a făcut în 17 ani de libertate.

Toate aceste studii, analize, sinteze vorbesc despre o coalizare a forţelor politice, a liberalilor, a ţărăniştilor, a intelectualilor, ofiţerilor, preoţilor, studenţilor, ţăranilor etc., despre o înţelegere anticomunistă care fiinţa independent de culoarea politică, dar **evită cu multă grijă cuvântul "legionar"**. Atunci când se vorbeşte despre *Mişcarea Naţională de Rezistenţă Anticomunistă* se pune accentul pe **prima fază, de proiecte nerealizate, 1944 – 1946**, trecând în derizoriu tocmai **cea mai importantă perioadă, 1948 – 1960, faza rezistenţei active, concrete, când mii de oameni, în majoritate legionari şi fraţi de Cruce, au luptat în munţi, cu arma în mână**, împotriva ocupaţiei sovietice şi a comuniştilor.

Iată adevărul şi cronologia faptelor:

În 1944, odată cu intrarea trupelor sovietice pe teritoriul ţării, din iniţiativa conducerii P.N.Ţ. şi cu aprobarea Marelui Stat Major al armatei române s-au format batalioanele de voluntari *"Iuliu Maniu"* cu scopul de a îndeplini misiuni de pază şi curăţire a teritoriului transilvănean eliberat de trupele române şi sovietice.

Formaţiunile, aflate sub comanda lui Gavrilă Olteanu, au fost desfiinţate în luna decembrie a anului 1944, la intervenţia comandamentelor sovietice, pretextându-se excese împotriva populaţiei maghiare din Ardeal.

O lună mai târziu, şeful batalioanelor desfiinţate, Gavrilă Olteanu, refugiat în munţi, a pus bazele organizaţiei *"Haiducii lui Avram Iancu"*. Organizaţia urmărea să realizeze: "o Românie a românilor", "lupta pentru graniţele până la Nistru", "alungarea ruşilor din România" şi "lupta contra comunismului.

Planul de luptă din iunie 1945 a fost înaintat lui Iuliu Maniu şi *Misiunilor anglo-americane din Comisia Aliată de Control (anglo-americanilor,* ***adică tocmai celor care ne predaseră ruşilor, şi care vegheau tocmai ca lucrurile să nu iasă din făgaşul planificat!***).

Extrem de relevant este faptul că Iuliu Maniu s-a mirat că Gavrilă Olteanu i s-a adresat direct, nu s-a pronunţat dacă organizaţia era bună sau rea, *i-a spus că personal nu se poate amesteca şi* I-a trimis la alţi membri ai PNŢ.

Nici C. Brătianu, şeful PNL, nu s-a pronunţat dacă lupta anticomunistă înarmată era bună sau rea, *dar I-a informat că PNL este un partid legal care nu se amestecă în acţiuni subversive.*

Acest prim nucleu - constituit în comuna Coşna, jud. Câmpulung (Bucovina), s-a lărgit treptat. *"Divizia Sumanelor Negre"* constituia elementul de luptă împotriva armatei sovietice – atenţie, însă: doar în caz de conflict între ruşi şi occidentali! – şi făcea parte integrantă din *"Haiducii lui Avram Iancu"*.

"Grupul Înarmat Sinaia", care a luat naştere în Bucureşti, şi-a format depozite în Valea Izerului, la marginea pădurii Buşteni şi pe muntele Clăbucet la cabana Rentzea, a construit bordeie şi a organizat *structuri informative* cu parole şi semne de recunoaştere, *cu misiunea de .a face legătura cu grupurile de rezistenţă care se formaseră* sau urmau a se cristaliza în alte regiuni ale ţării, urmând să acţioneze - *tot însă doar în eventualitatea declanşării unui conflict între Aliaţi.*

După instaurarea guvernului comunist condus de dr. Petru Groza (6 martie 1945), a mai luat fiinţă, în Capitală, grupul *"Graiul Sângelui"*, care a răspândit manifeste cu conţinut anticomunist.

Bazele *Mişcării Naţionale de Rezistenţă* s-au pus tot după 6 martie 1945, cu scopul de a *coordona activitatea tuturor acestor grupuri din ţară* şi de a realiza un comandament unic din care făceau parte: amiralul (rez.) Horia Măcellariu, gen. Aurel Aldea, gen. C-tin Eftimiu, lt.-col. Eugen Plesnilă şi av. N. Alexandrescu.

Gen. Aurel Aldea, fost ministru de Interne în primul guvern de după 23 aug. 1944 prezidat de gen. C-tin Sănătescu, a intrat în legătură cu *"Haiducii lui Avram Iancu"*, atribuindu-i ca zonă de responsabilitate Ardealul de Nord.

Teritoriul ţării a fost împărţit în mai multe zone de acţiune, fiecare fiind condusă de un comandament. Amiralului Horia Măcellariu i s-a încredinţat zona Capitalei, avocatului (legionar) Horaţiu Comaniciu zona Munţilor Sebeş, lui M. Fărcăşanu şi cpt. Dumitru Popa zona Câmpulung Muscel, lui Gavrilă Olteanu regiunea din jurul Munţilor Călimanului, gen. C-tin Eftimiu trecătorile Munţilor Moldovei şi regiunea Munţilor Apuseni, prof. (legionar) Gh. Manu Valea Prahovei şi Munţii Buzăului.

A fost informat în legătură cu proiectul Consiliul Naţional Român de la Paris (condus de gen. Nicolae Rădescu, fost prim ministru în perioada dec. 1944 – 6 martie 1945, care reuşise să fugă din ţară); acesta, la rândul lui, a anunţat guvernele apusene (Visul oamenilor politici şi al generalilor intraţi în politică era "Vin Aliaţii! Ne ajută ei!")

Bineînţeles că regimul comunist din România a fost informat de ce se preconiza. În luna mai 1946 s-au făcut primele arestări din rândul membrilor acestor grupuri de rezistenţă. Activitatea lor concretă se limitase doar la acţiuni propagandistice şi informative, iar cele cu caracter militar rămăseseră în stadiul de proiecte.

Şi până la abdicarea forţată a regelui, evenimentele s-au potolit oarecum. În 1946 lumea politicienilor mai era convinsă că regimul comunist nu va dura mult în România; toţi aşteptau alegerile programate pentru luna noiembrie, convinşi că forţele anticomuniste vor câştiga. (Se vorbeşte chiar şi acum de 1946 ca de ultimul an de alegeri libere! Păi cât de libere puteau fi, cu tancurile sovietice în coastă, cu presiunea unor mase muncitoreşti, formate din pleava satelor şi a oraşelor, oameni plătiţi gras să strige pe străzi "Moarte fasciştilor! Moarte trădătorilor poporului!" ? Toţi ziariştii, ofiţerii şi intelectualii erau "fascişti" pentru ei! Chiar şi ţăranii cu câteva hectare de pământ aveau să constate, puţin mai târziu, că fuseseră "fascişti", "lipitori care se hrăneau cu sudoarea poporului"... Faimoasa "luptă de clasă", tipic comunistă, nu avea limite.)

Falsificarea grosolană a rezultatului alegerilor "libere" şi plângerile înaintate de Maniu anglo-americanilor evident că au fost total ignorate de "lumea civilizată" care decisese demult, la masa tratativelor cu ruşii, soarta României.

Deprinşi cu vorbăria democratică, cu comitete şi comisii, cu negocierile, cu planuri şi programe, cu strângerea de fonduri, oamenii politici au fost anihilaţi repede de către comunişti (majoritatea aveau să intre în închisori, plătind scump, cu ani grei de închisoare şi unii chiar cu viaţa, naivitatea de a fi sperat în arbitrajul marilor democraţii).

Adevărata luptă în munţi acum a început, în 1948, având ca protagonişti, în majoritate covârşitoare, pe legionari, şi a continuat până în 1960, când ultimul grup, cel din Munţii Făgăraşului, format în majoritate din Fraţi de Cruce, a fost lichidat. Apartenenţa legionară reiese din documentele de arhivă ale Securităţii date publicităţii şi de Institutul Naţional Pentru Studiul Totalitarismului). Cei care au scăpat arestărilor masive din noaptea de 14/15 mai 1948, când 10.000 de legionari au fost arestaţi, s-au constituit în grupuri de rezistenţă armată în munţi.

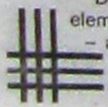
Prin această luptă onoarea poporului român, murdărită de atâtea laşităţi şi trădări, a fost spălată. Prin asemenea izbucniri ale îndelung răbdătorului popor român ne-am păstrat conştiinţa naţională trează, prin ele am supravieţuit prin veacuri şi stăm astăzi pe pământul ţării.

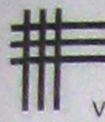
"Munţii noştri aur poartă" (osemintele eroilor anticomunişti)

În mod ciudat, numărul exact al grupărilor de rezistenţă armată anticomunistă şi numele tuturor celor care au participat activ la aceasta nu se cunoaşte nici azi, deşi munţii României au fost împânziţi de grupuri de rezistenţă armată anticomunistă între anii 1948 - 1960 (aşa cum reiese din ***imaginea de mai sus***), iar într-un raport final al Securităţii, din 1960, după lichidarea ultimului grup, cel făgărăşean, a fost dată cifra de 1300.

Redăm o mică listă ilustrativă cu numele cele mai cunoscute, pe zone, conform documentelor din arhiva Securităţii (evident că este foarte departe de a fi completă, întrucât au fost mii de luptători anticomunişti în munţi, din moment ce grupurile au fost în număr aprox. de 1300):

În Banat: col. Ion Uţă, Spiru Blănaru, comandor Petru Domăşneanu, Vladimir Macoveiciuc, Nicolae Popovici (Gheorghe Ionescu), Gavril

Vatamaniuc, Archip Rusu, Ion Lațcu, frații Blaj, Petru Ambruș, Ion Tănase, Dumitru Ișfănuț (Sfârlogea), Aurel Vernichescu, Nicolae Doran, Liviu Vuc ș.a.

În Oltenia: Marin Dumitrașcu, Sergiu Mandinescu, Lucian Dimitriu, Ștefan Halalău, Iancu Robu ș.a.

În Muntenia: Gheorghe și Ion Pele, Șerban Secu ș.a.

În Maramureș: Ioan Popșa, Ilie Zubașcu, Gheorghe și Vasile Motrescu, Constantin Cenușă, Cozma Pătrăucean ș.a.

În Munții Apuseni: maior Nicolae Dabija, frații Alexandru, Nicolae, Traian și Viorel Macavei, Teodor și Leon Șușman, Ștefan Popa, Maxim Sandu, frații Spaniol, Titus Onea, Ioan Scridon, Gheorghe Opriță, Augustin Rațiu, Silvestru Bolfea, Traian Mihalțan, Moldovan Nicolae, Traian Gliogor, Traian Mârza, Cornel Pascu, Grigore Joflea, Ion Cigmaian, Simion Rosa, Ieronim Contan, Victor Vandor, Gligor Cantemir, Ion Luluşa, Adrian Mihuț Gheorghe Pașca, Alexandru Podea, Cornel Deac, Capotă ș.a.

În partea sudică a Munților Făgărașului: col. Gh. Arsenescu, frații Petru și Toma Arnăuțoiu, Dumitru Apostol, Constantin Popescu, Titu Jubleanu, Ioan Săndoi, Ion Grigore (Lepărău), Gheorghe Tomeci, Ioan Drăgoi, Ilie Dragomirescu, Alexandru Moldoveanu, Nicolae Bășoiu, Ticu Nicolae (Sorescu), Nicolae Andreescu, Ion Lazea Dumitrescu, Nicolae Vasilescu ș.a. (în partea sudică);

În partea estică a Munților Făgărașului: Pridon, Marcel și Dumitru Cornea ș.a.

În partea nordică a Munților Făgărașului: Grupul Făgărășan condus de Andrei și Laurian Hașu (Baciu) și apoi de Ion Gavrilă-Ogoranu, format din Gheorghe Ionele, Ion Cândea, Ion Mogoș, Nicolae Mazilu, Gilu Radeș, Toma Porâmbu, Gheorghe Arsu, Partenie Cosma, Traian Monea, Gheorghe Duminecă, Nicolae Stanciu, Nelu Novac, Dumitru Moldovan, Ion Ilioi, Silviu Socol, Victor Ion Pică, Victor Metea, Gheorghe Șovăială, Remus Sofonea, Jean Pop, Ion Grecu ș.a.

În Munții Vrancei: frații Paragină: Ion, Petre și Gheorghe, Victor Lupșa ș.a.

În Munții Rodnei: Virgil Gheorghiu, Ion Cengher ș.a.

În Munții Retezat: Lazăr Caragea, Petru Vitan, Duma ș.a.

În Munții Babadagului: frații Gheorghe și Dumitru Fudulea, Gogu Puiu, Nicolae Ciolacu, Nicolae Trocan, Iancu Ghiuvea, Nicolae Hașoti, Iancu Beca, Stere Hapa, Iancu Cușu, Gică Perifan, Stila Timu, Gheorghe Gulea, Gheorghe Creșu, Mihăilescu, Stere Sercu, Ionel Mihai Cotan ș.a.

"Pentru sfânta cruce, pentru țară"

Rezistența anticomunistă pe țară a avut două caracteristici primordiale (care reies clar din documentele vremii și din mărturii):

- Caracter naționalist, indiferent că a fost constituită din legionari, țărani, intelectuali, militari. Scopul rezistenței era salvarea țării de regimul comunist - sau măcar salvarea demnității poporului român.

Toți aveau conștiința că reprezintă adevăratul stat român, și nu cel impus cu forța de Armata Roșie și consilierii sovietici, cu aprobarea democrațiilor occidentale; cu această conștiință s-a luptat și s-a murit.

De asemenea, aveau conștiința că reprezintă adevărata armată română, cea care apără pământul și spiritualitatea românească de invazia străină; drapelul sub care se lupta era tricolorul.

- Caracter creștin: Biblia se afla în ranița fiecărui luptător; s-a luptat cu credința că luptă pentru prezența lui Hristos în sufletul neamului nostru, pentru valorile creștine, pentru adevăr și dreptate, pentru ca neamul nostru să rămână creștin așa cum a fost în cei 2000 de ani.

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

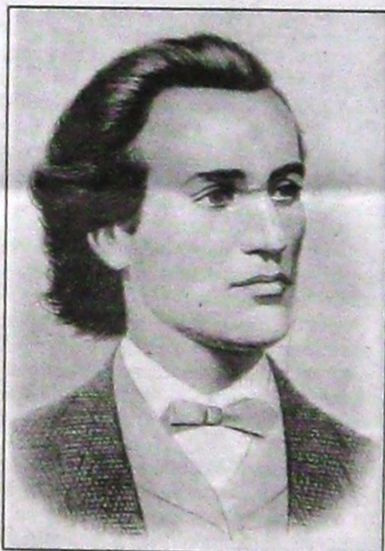
***

LA ARME!

MIHAIL EMINESCU

Auzi, departe strigă slabii
Și asupriții către noi:
E glasul blândei Basarabii
Ajunsă-n ziua de Apoi.
Și sora noastră cea mezină
Gemând sub cnutul de calmuc,
Legată-n lanțuri a ei mână,
De ștreang târând-o ei o duc.
Murit-au... poate numai doarme
Ș-așteaptă moartea de la câni
La arme,
La arme, dar, români!

Pierit-au oare toți vultanii
Și șoimii munților Carpați?
Voi, fii ai vechei Transilvanii,
Sunteți cu totul enervați
Și suferiți în înjosire
De la Brașov pân-la Abrud,
Ca să vă ție în robire
Fino-tărtanul orb și crud?
Și nimeni lanțul n-o să farme,
N-aveți inime, n-aveți mâni?
La arme, la arme,
La arme, frați români!

Pierduți sunteți pe Criș și Mureș,
E moarte, e leșin, e somn?
Au Dragoș nu-i din Maramureș,
Au n-a fost la Moldova Domn?
N-ai frânt a dușmanilor nouri,
N-ai frânt pe leși și pe tătari,
Au Dragoș, vânător de bouri,
N-ai să vânezi și pe maghiari?
Rușine pentru cel ce doarme!
Sculați, ca să nu muriți mâni,
La arme,
La arme, dar, români!

Din laur nemuritorii ramuri
O, țară, pune-n frunte azi
Și-n tricolorul mândrei flamuri
Să-nfășuri pieptul tău viteaz.
Și smulge spada ta din teacă
Și-ți cheamă toți viteji tăi!
Și la război ea demnă pleacă
Cu pui de șoimi și fii de zmei
În rânduri, rânduri, ea să farme
Calmuci, tătari, dușmani, stăpâni.
La arme, la arme,
La arme, frații mei români!

***

COADA DE LOPATĂ ȘI COZILE DE TOPOR (continuare din pag. 3)

*Prietenii m-au legat pământului, **vrăjmașii m-au liberat din robia pământului** și mi-au dărâmat toate năzuințele mele lumești.*

*Vrăjmașii m-au făcut străin pe tărâmurile lumești și locuitor din afara lumii. **Precum un animal hăituit își găsește adăpost mai sigur decât unul ce nu e hăituit, la fel și eu,** prigonit de vrăjmași, am găsit cel mai ferit lăcaș, adăpostindu-mă dinapoia cortului Tău, unde nici prietenii, nici vrăjmașii nu îmi pot omorî sufletul.*

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântez și nu îi blestem.

*Ei, mai degrabă decât mine, au mărturisit păcatele mele în fața lumii. Ei m-au pedepsit de fiecare dată când am pregetat să o fac eu însumi. Ei m-au chinuit de fiecare dată când am încercat să scap chinurilor. **Ei m-au ocărât de fiecare dată când m-am lingușit în sine-mi. Ei m-au scuipat de fiecare data când m-am umplut de mândrie.***

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântez și nu îi blestem.

Când m-am făcut înțelept ei mi-au zis nebun.

Când m-am făcut puternic, m-au batjocorit ca pe un pitic.

Când am vrut să conduc oamenii, m-au împins în spate.

Când m-am grăbit spre a mă îmbogăți, m-au ținut cu o mână de fier.

Când am crezut că voi dormi în pace, m-au trezit din somn.

Când am încercat să zidesc o casă spre o viață lungă și liniștită, au dărâmat-o și m-au alungat.

Cu adevărat, vrăjmașii m-au îndepărtat de la fața lumii și mi-au întins mâinile către poala veșmântului Tău.

Binecuvântează-i pe vrăjmașii mei, Doamne. Eu însumi îi binecuvântez și nu îi blestem.

Binecuvântează-i și îi înmulțește; înmulțește-i și fă-i pe ei și mai înverșunați împotriva mea, pentru ca fuga mea spre Tine să nu aibă întoarcere; pentru ca toată nădejdea mea în oameni să se împrăștie precum pânza de păianjen; pentru ca liniștea deplină să înceapă a domni în sufletul meu; pentru ca inima mea să poată deveni mormântul celor doi gemeni ticăloși: aroganța și mânia; pentru ca să pot chivernisi toată comoara mea cerească. Ah! Pentru ca să pot o dată pentru totdeauna să mă liberez de înșelarea de sine care m-a prins în mrejele cumplitei plase a vieții celei neadevărate.

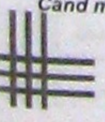
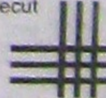
Vrăjmașii m-au învățat să cunosc ceea ce puțini alții mai cunosc: că cineva nu are alți vrăjmași în lume decât pe sine.

Este cu adevărat greu pentru mine a spune cine mi-a făcut mai mult bine și cine mi-a făcut mai mult rău în lume: prietenii sau vrăjmașii?

Prin urmare, binecuvântează-i Doamne, atât pe prieteni, cât și pe vrăjmași.

***Un rob își blestează vrăjmașii pentru că nu pricepe. Dar un fiu îi binecuvântează, pentru că el pricepe. Căci un fiu cunoaște ca vrăjmașii săi nu îi pot atinge viața.** Prin urmare, el pășește liber în rândul lor si se roagă Domnului pentru ei."*

După cel de-al doilea război mondial, episcopul Nicolae Velimirovici a emigrat în Statele Unite, stabilindu-se la mănăstirea Sf. Tihon din South Canaan, Pennsylvania, unde a rămas până la moartea sa. De aici am primit și noi anul trecut o vedere superbă.

"ALO! ŞEFU', AŢI GREŞIT CU UN ZERO!"

Bănuiesc că aţi citit deja editorialul acestui număr, în care aminteam de una din "capodoperele" d-lui Teşu de minciună şi dezinformare, apărută în "Aldine" din 28 nov. 2005, în care domnia sa nu sufla un cuvânt despre "holocaustul roşu", opera populaţiei evreieşti, mai precis **"săptămâna însângerată" dintre 28 iunie şi 3 iulie 1940, corespunzătoare ultimatumului sovietic consecutiv pactului Ribbentrop - Molotov, de cedare a Basarabiei** (şi mai mult decât atât, depăşind prevederile înţelegerii sovieto - germane, ocupau şi Bucovina de Nord), la care am dat replica.

În această săptămână, cum spuneam, **bande înarmate de etnici evrei au atacat unităţile în retragere ale armatei române, deci nota bene, cifra se referă strict la pierderile armatei şi nu suferă nici un fel de aproximaţie**, cum ar dori să lase impresia dl. Teşu şi alţii, angajaţi să prezinte lucrurile exact invers decât realitatea, să absolve pe făptaşi care, voi arăta, au fost în număr de 50.000 - 100.000 şi care au **asasinat sub diverse forme un număr de 42.000 de ostaşi români şi cca. 300 de ofiţeri, ambuscaţi în diverse împrejurări, prinşi în grupuri sau unităţi mai mici sau individual, împuşcaţi, tăiaţi cu topoarele, lapidaţi, linşaţi, spânzuraţi, etc. etc.**

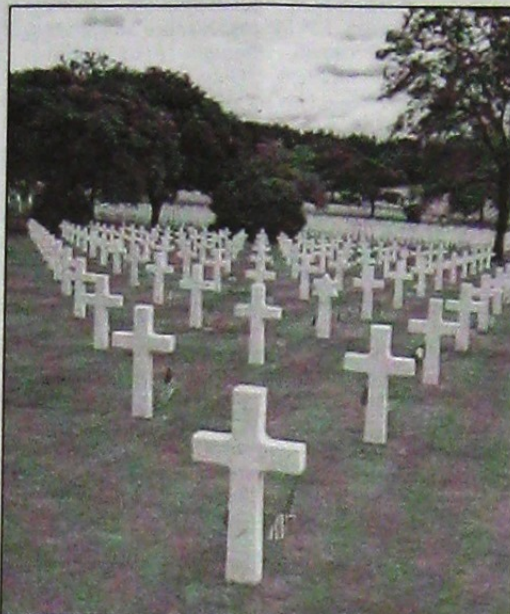
Cifrele sunt incontestabile, fiind rezultatele unui studiu ştiinţific al marelui istoric român Gh. Buzatu care a beneficiat de un permis de studiere de trei ani în arhivele Kremlinului, unde a avut posibilitatea să "contabilizeze" după rapoartele unităţilor militare, mai mici sau mai mari, adresate Statului Major al Armatei, în care pe prim plan se raportează efectivele unităţii: dacă un singur om lipseşte "la raport" este consemnat şi, în funcţie de împrejurări, este dat "dezertor".

Declaraţiile unor aşa-zişi istorici evrei sau orice ar fie ei, că cifra este exagerată datorită curentului antisemit = antibolşevic din epocă, este o prostie şi o minciună! Atenţiune: cifrele nu sunt luate nici din presa vremii, cum încearcă să acrediteze tovarăşii de care aminteam, nici din declaraţiile unor martori "antisemiţi". Băgaţi-vă în cap bine ce vă spun, domnilor diversionişti şi falsificatori de istorie, aici este vorba de contabilizarea cifrelor din rapoartele comandanţilor de unităţi, la Statul Major al Armatei, unde trebuiau să răspundă de fiecare membru al unei unităţi militare, bob cu bob!

De ce actele respective se aflau în arhivele Kremlinului este o întrebare la care răspunsul este obligatoriu: după "armistiţiul" din 23 aug. 1944, **armata sovietică s-a comportat ca o armată învingătoare** - ceea ce şi era, de fapt: **pe lângă bunurile imense ca valoare**, ca tezaurul Băncii Naţionale de la Mănăstirea Tismana, opere de artă, petrol, uraniu, grâu şi alimente de bază, **120.000 de prizonieri făcuţi în România, asasinate, violuri, furturi nenumărate de la persoane particulare etc. etc., bolşevicii au capturat şi arhivele Armatei Române** şi alte arhive pe care le-au socotit importante, le-au cărat la Moscova, de unde au fost studiate, cum vă spuneam, de istoricul Gh. Buzatu, toate aceste date fiind concentrate în volumul ***"România în arhivele Kremlinului"***. Nu cunosc tirajul, dar astăzi am cumpărat întâmplător cartea de la librăria din cartier, şi după două zile, dându-mi seama de importanţa ei, m-am dus să mai cumpăr una şi librăreasa, cu care eram prieten, mi-a povestit că a venit un domn, a întrebat de carte şi le-a cumpărat pe toate avute în stoc! *"Mânăstire-ntr-un picior, ghici ciupercă ce-i?"*

Dar să revenim la subiect: *doi tineri camarazi care dactilografiau articolul de faţă, s-au oprit la cifra de* ***42.000 de militari*** *şi mi-au dat un telefon, cu conţinutul titlului; puţin amuzaţi m-au întrebat:* ***"Alo! Şefu, nu aţi greşit cu un zero? "*** Nedumerirea lor era, am zis eu, justificată. Ei înţeleseseră că a avut loc o confruntare gen mare bătălie, unde forţele opuse au ajuns faţă în faţă: se trage cu tunurile, aviaţia susţine, se luptă din tranşee şi fortificaţii etc.

Dacă ar fi fost aşa, cinste combatanţilor! Nici vorbă însă: **când a fost vorba să atace unităţi militare în retragere, fiind localnici, alegeau un loc cu o configuraţie prielnică şi atacau gen partizani, la treceri de râu, la locuri**

înguste, în oraşe sau sate pe neaşteptate deschizând focul din clădiri, etc. Cei mai mulţi însă au fost omorâţi individual sau în mici grupuri răzleţite de unităţi, în panică, sau aflaţi unde nu trebuiau să fie. Ca un exemplu, unchiul meu, Cătălin Zelea-Codreanu, soldat în termen la unitatea disciplinară de la Sadaclia, prins de evenimente acolo, povesteşte cum peste noapte cei câtiva evrei camarazi de regiment au reuşit să fure două mitraliere şi muniţie şi, la retragere, a doua zi, când au plecat cu căruţele spre ţară şi trupa pe jos, la trecerea prin vadul unui râu, drum obligatoriu de urmat până la şosea, au fost întâmpinaţi cu foc de mitralieră de foştii "camarazi" şi câteva zeci de ostaşi au fost omorâţi sau răniţi.

În ordinul de retragere făcut cunoscut trupei, era prevăzut expres *"fără împotrivire şi în orice condiţii"*, ordin probabil neexecutat de multe unităţi care şi-au dat seama că se putea transforma într-o capcană.

Repet, pentru toată lumea şi cât va fi nevoie: nici o unitate militară românească nu a raportat intervenţia trupelor sovietice. E clară?

Mai trebuie însă precizat ceva foarte important: la ce număr de militari prezenţi "în răsăritul României" se raportează pierderea efectivului de 42.000 de militari şi 300 de ofiţeri?

După sursele de care dispunem se vorbeşte de cca. 120.000 de soldaţi, subofiţeri şi ofiţeri, pregătiţi de a rezista unei ofensive sovietice, cu un moral excelent, dornici să îşi răzbune neamul şi neamurile! Este vorba de: Grupul de Armate 1, Armatele a 3-a şi a 4-a cu şapte corpuri de armată, 19 divizii de infanterie şi cavalerie, 8 regimente de fortificaţii; despre efectivele de tancuri, motorizate, artilerie, geniu etc. nu pot face precizări.

În final, voi face **o remarcă dureroasă dar necesară şi semnificativă la adresa mareşalului Ion Antonescu:** se referă la reocuparea Basarabiei: după "Ordon, treceţi Prutul!". Citez pe Mareşal: ***"Când am venit acolo, ne-am găsit în faţa unor reclamaţii fără sfârşit****, în care se arăta că peste 40.000 de ticăloşi din această provincie se făcuseră în timpul ocupaţiei ruseşti mai ruşi decât ruşii, persecutând populaţia românească.* ***Populaţia românească cere pedepsirea lor.*** *Am fost în faţa acestei probleme şi* ***dacă pedeapsa era capitală, mai cream încă 50.000 sau 100.000 de nenorociri, şi atunci nu am vrut să îi pedepsesc şi am aplicat clemenţa****, ca şi în cazul legionarilor"* (închei citatul din Procesul lui Antonescu).

Nemărginita înţelepciune a poporului român: ***"pe cine nu laşi să moară, nu te lasă să trăieşti"***. Comentând declaraţia Mareşalului: vorbeşte de zeci de mii de reclamaţii; în primul rând, **reclamaţiile erau semnate cu sânge şi se refereau la un demers al populaţiei civile, despre al cărui masacru nu am scris nimic** şi care se ridică la sute de mii de victime, **dacă armata nu a rezistat, ca armată, vă închipuiţi ce au suferit civilii, neînarmaţi, întâmpinaţi cu aceeaşi ură, dar incapabili de a riposta!!** Repet: zecile de mii de reclamaţii adresate lui Antonescu nu au legătură cu atacarea armatei române!

Utilizarea termenului de "persecuţie" este un eufemism idiot! *Nu vom şti niciodată cifra măcar aproximativă a victimelor exploziei de ură evreiască împotriva* ***civililor:*** *au fost ucişi fără discernământ şi fără scăpare: preoţi, învăţători, profesori, primari, notari, jandarmi, agenţi fiscali, fruntaşii satelor, toţi cei care avuseseră vreun conflict oarecare cu vreun evreu etc., etc., etc.*

Mai spune mareşalul Antonescu o enormitate, lipsită de orice logică şi de orice bun simţ: compară crimele acestor neoameni (era să scriu oameni şi mi-am dat peste mână) **cu comportamentul legionarilor la aşa-zisa rebeliune:** ***zice că i-a iertat pe evrei de pedeapsa capitală, ca pe legionari! O ruşine!*** Comportamentul aşa-zişilor legionari, de fapt agenţi N.K.V.D. şi năimiţii lui Eugen Cristescu, chiar acceptând cifra de câteva sute de victime atribuite de o istorie chioară, surdă şi pătimaşă, se poate compara cu sutele de mii de victime, criminalii cunoscuţi şi dovediţi primind "clemenţă ca şi în cazul legionarilor" (citat din Ion Antonescu)??

La retragerea armatelor de ocupaţie sovietice, ca urmare a ofensivei române din vara lui 1941, toţi aceşti criminali se retrag şi ei dincolo de Nistru şi după aceea mai departe, devenind rezerva de manevră a comuniştilor care după 1944 vin în România, unde îşi continuă genocidul antiromânesc şi anticreştin, dar de această dată de pe poziţii de emisari ai Moscovei, cu puteri depline, având în spate tancurile ruseşti, toleraţi de un Apus imbecilizat. Se pune întrebarea: Până când au condus măcelul a tot ce a avut mai bun poporul român? Ce reprezintă anii 60 - 64, când dispar din scena de vârf a politicii comuniste din România? A existat vreun eveniment capital pe care să îl folosim ca pe un prag? S-ar părea că nu! Exodul în Israel a determinat în parte schimbarea, dar eu, privind lucrurile foarte radical, îmi exprim convingerea că unul dintre motive a fost că pur şi simplu se săturaseră de sânge!

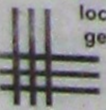
Dar să revenim la retragerea sovietică din vara 1941. 90% din populaţia evreiască din Basarabia şi Bucovina de nord au plecat odată cu ruşii; au mai plecat cei 150.000 de evrei (după evenimentele KGB) care trecuseră Prutul din România în Basarabia ocupată, statul român spunând bogdaproste că pleacă (au avut graniţa deschisă pe direcţia vest-est). Cine pleacă însă? Cei cu convingeri radical bolşevice, majoritatea slujbaşilor NKVD-ului, oameni instruiţi în practicarea sabotajelor în spatele frontului românesc. Viitorii spioni care transmiteau prin radio mişcările de trupe pentru a preveni ofensive mai mari sau mai mici! După reocuparea Basarabiei în 1941, cine rămăsese dintre evrei pe loc, pe post de persoane paşnice, eventual chiar salutând cu flori armata română? Cei cu misiunile de spionaj, de sabotaje etc.

Pe cine graţiază Ion Antonescu - apropos de declaraţia de mai sus?

Păi chiar pe domniile lor, care nici usturoi nu mâncaseră, nici antiromâni nu erau. **Aceşti spioni şi sabotori graţiaţi de Antonescu sunt cei care nu peste mulţi ani au transformat România într-un iad, au fost iniţiatorii genocidului roşu, în care şi-au pierdut viaţa 500.000 de români, ce a avut mai bun Ţara Românească; aceştia sunt viitorii acuzatori şi judecători ai Mareşalului** (vezi Sidorovici et. comp.).

Iată că, întorcându-mă la subiect, la "surpriza" provocată celor doi camarazi de cifra cu trei zerouri după 42, mă gândesc la sutele de mii de români care habar nu au de istoria reală a României; mă întreb dacă, referindu-mă la cifra cu cinci zerouri reprezentând numărul victimelor civile ale genocidului populaţiei româneşti din Basarabia în perioada de un an a ocupaţiei bolşevice, 1940-1941, nu aş provoca un adevărat şoc dezvăluind realitatea ţinută cu dinţii sub obroc de comunişti în perioada comunistă şi de adevăraţii vinovaţi după 1989.

Nicador Zelea-Codreanu

ITINERAR ESTIVAL MEDITERANEAN FRANCO - ITALIAN

COASTA DE AZUR

Coasta de Azur cred că rămâne imaginea clasică a unei vacanțe de vară: o bogată moștenire artistică și o regiune neatinsă contribuie la crearea unei atmosfere amețitoare. Trebuie însă specificat că prețurile hotelurilor și ale serviciilor sunt mult mai mari decât cele practicate pe litoralele italiene și spaniole.

MONTE CARLO

Cel mai faimos oraș, cel mai des pomenit, cel mai dorit este, desigur, **MONTE CARLO**, capitala jocurilor de ruletă în Europa și locul de petrecere a iernii pentru cei bogați. Și, ceea ce puțini știu, **este și capitala statului MONACO**, care este un adevărat "Miami" al Mediteranei.

Marea, zgârie-norii și munții formează cercuri concentrice în jurul minusculei porțiuni de pământ care este Monaco.

Orașul Monte Carlo nu are multe obiective turistice: se poate vizita într-un interval de doar 2-3 ore. Să le amintesc doar: ***Catedrala Sf. Nicolae, Muzeul Oceanografic, Palatul Principelui, Grădina Exotică.***

MENTON-ul, aflat la puțini km de granița cu Italia, mie mi-a plăcut mai mult, și aceasta din cauza liniștii și a vilelor înconjurate de verdeață. Puțini mai știu astăzi că acest oraș a fost adăpostul unei mari colonii britanice până în 1914. În luna februarie, în ultima zi de marți, aici are loc un faimos festival al lămâilor.

VILLEFRANCHE este un orășel surprinzător de curat, cu un bazin portuar printre cele mai adânci din lume, care până nu demult adăpostea flota a șasea americană. Dincolo de acest oraș se află refugiul celor extrem de bogați, Cap Ferrat, cu vile ale celebrităților și grădini superbe ascunse în spatele sistemelor de securitate. Aici se poate vizita fundația baronesei Ephrussi de *Rothschild*, cu grădinii excentrice cu vedere spre mare.

NISA

Este tot o capitală, dar a COASTEI DE AZUR, o stațiune de la mijlocul sec. al XVII-lea. Stilul arhitectural este o îmbinare de elemente medievale cu elemente aparținând sec. al XX-lea, este genovez, iar britanicii au creat *Promenade des Anglais* cu aspectul unei autostrăzi, lungă de 3 km, și *Quai des Etats-Unis*. Orașul este dominat de clădirea *Centrului de Congrese Acropolis* și *Muzeul de Artă Contemporană*.

ANTIBES este un alt orășel, fiind astăzi centrul cartingului mediteranean, adăpostind unele dintre cele mai scumpe iahturi din lume. În impozantul ***castel Grimaldi***, din sec. al XII-lea, reconstruit în sec. al XIV-lea, se află astăzi *Muzeul Picasso care* conține o colecție de peste 50 de lucrări (în 1946 acest castel i-a fost oferit lui Picasso ca atelier).

CANNES

În ultimele două secole aici erau monarhi britanici și ruși, aristocrați și americani bogați, atrași de clima blândă și minunata așezare. La sfârșitul anilor 40 s-a organizat primul festival internațional de film, pentru a rivaliza cu concursul de la Veneția, și și-a consolidat reputația prin farmecul său.

Una din cele mai moderne promenade din lume este *Bd de la Croisette*, străjuit de palmieri, care desparte plaja de lungul șir de hoteluri de lux, galerii, boutique-uri și alte magazine scumpe.

SAINT TROPEZ

Să închei cu ultima stațiune sudică a Coastei de Azur, St. Tropez.

Vara vin aici peste 10.000 de vizitatori care umplu cafenelele de pe chei ce primesc lumina aurie a înserării și apusurile fascinante ale golfului.

Și aici iahturile numără câteva mii.

Nu amintesc de obiective turistice: oamenii nu vin aici pentru așa ceva, ci pentru promenade. (Ca fapt divers amintesc că în 1947 Roger Vadim și-a filmat aici soția, pe Brigitte Bardott, îmbrăcată sumar, provocând nebunia națională pentru ea și St. Torpez.)

CORSICA

Dar să părăsim aceste splendide locuri pentru alte meleaguri apropiate, tot atât de frumoase dar mult mai ieftine, cu turiști proveniți din clasa medie.

Să poposim puțin în insula Corsica, cea mai puțin populată, dar probabil cea mai fermecătoare din cele 3 mari insule ale **MEDITERANEI** (celelalte două, Sicilia și Sardinia, având, deopotrivă parfum francez și italian, cu oameni mândri și un peisaj uimitor de variat).

Ajungem lesne la ea, cu feribotul care face curse regulate, zilnic; turiștii care vizitează Corsica sunt puși la grea încercare, drumurile sunt înguste și întortocheate.

Insula arată ca un munte ce țâșnește din mare, îndreptând un deget proeminent și acuzator, capul Corse, spre Riviera Genoveză. Aspectul sălbatec este principala sursă de atracție, completată de cei 900 km de plajă de coastă de talie mondială, golfuri liniștite, sate de pescari, promotorii sinuoase și stânci care se prăbușesc. Interiorul insulei adăpostește peisaje extraordinar de variate; munți acoperiți de zăpadă, vârfuri abrupte, pășuni verzi, păduri de castani și pini, podgorii, livezi de măslini și portocali, palmieri tropicali și chiar o gamă aridă de deșert.

Chiar dacă sunt prietenoși și primitori cu turiștii, corsicanii sunt prin tradiție focoși și cu sânge fierbinte: cuvântul "vendetta" (răzbunare) este de origine corsicană.

Corsica a fost condusă de orașul-stat ITALIAN Pisa în sec. XI și XII, perioadă în care s-au construit multe biserici toscane în stil romanic, mici și perfect proporționate. În 1284 genovezii au preluat puterea și au condus insula în următorii 484 de ani.

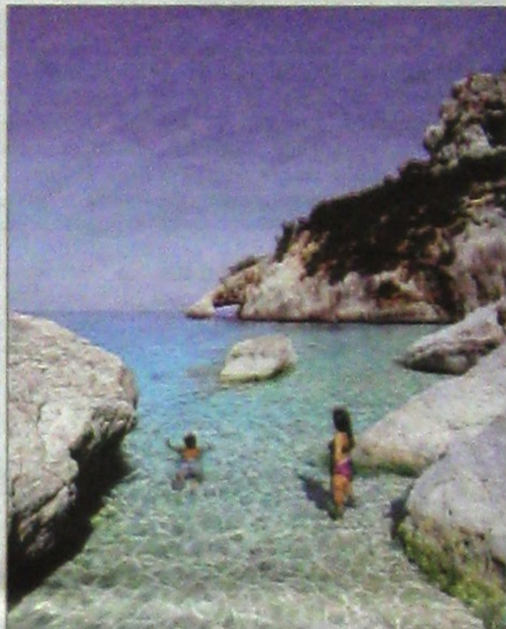
În 1769 Corsica a fost anexată de Ludovic al XV-lea și de atunci aparține FRANȚEI, fără însă a deveni cu adevărat franceză niciodată. Grupuri de militanți dau încă atacuri sporadice, dar violente, împotriva autorităților.

AJACCIO este principala localitate, cu bulevardele străjuite de palmieri și splendide piețe, locul de naștere a lui *Napoleon Bonaparte*, care a fost nevoit să învețe franceza când s-a prezentat la școala militară de pe continent (dialectul corsican este o variantă a limbii italiene). Aici se află și casa copilăriei lui, care acum este muzeu. Edificiul cel mai important de vizitat este ***Catedrala Notre Dame de la Misericode*** și ***Palatul Fesch***.

În afară de turism, principala sursă de venit a insulei este creșterea oilor și a caprelor.

SARDINIA

Să luăm feribotul, dar nu pentru reîntoarcere ci pentru a călători mai departe, pe teritoriul ITALIAN,

în insula Sardinia (insula Sicilia, cea mai mare și cunoscută, am descris-o într-un reportaj anterior).

Sardinia are puține în comun cu restul Italiei: oferă un registru foarte limitat de artă și arhitectură, farmecul ei constând în plaje și în peisajul neregulat. Linia de coastă are 1600 km și seamănă mult cu țărmurile dantelate din Corsica.

Capitala Sardiniei este CALIGARI, un port

foarte agitat și cu un trafic foarte intens. ***Castello*** este centrul medieval al orașului. ***Catedrala*** este un amestec de stiluri. Amfiteatrul roman este umbrit de *Muzeul Arheologic*, celebru pentru statuetele excelente din bronz și bărcile din istoria insulei.

Al doilea oraș al insulei este **SASSARI**, sobru, din această cauză pare neprimitor cu turiștii. Străzile însă sunt frumoase, în centru, în *Piața Italia*, găsindu-se ***Catedrala*** (în stil baroc) și un mare *Muzeu Arheologic* care, după cel din Cagliari, este cel mai interesant.

Aici, în Sardinia, la adăpost sigur, populația de păstori a dezvoltat o societate sălbatică și izolată.

Emilian Ghika

ALEX. CONSTANT - "UN AN DECISIV: 1939 - 1940"

Două scrisori, ambele din Bucureşti, se referă la articolul din numărul trecut în care evocăm personalitatea comandantului legionar avocat şi jurnalist Alexandru Constant. Cei doi cititori, dintre care unul semnează prof. G. Florin, ne apreciază efortul făcut pentru documentare, dar, în acelaşi timp ne reproşează - şi pe bună dreptate:

***"De ce nu ilustraţi activitatea gazetărească a lui Alexandru Constant prin reproducerea unor texte?** Ştiţi ce spune filosoful Nae Ionescu: <<Înapoi la izvoare, comentariile le face apoi cititorul>>.*

*Aţi spus că volumul, care cuprinde articolele publicate în Germania, intitulat sugestiv "**Un an decisiv: 1939 - 1940**", este o **raritate bibliofilă** şi că datorită poziţiei pe care se situează autorul, **nu va fi retipărit niciodată**. Atunci de ce nu reproduceţi în revista dvs. măcar un articol?"*

Îi dăm dreptate cititorului nostru şi publicăm trei articole din vasta culegere a lui Al. Constant.

***

PENTRU CE LUPTĂ ANGLIA?

- După discursul d-lui Chamberlain -

În discursul rostit la 12 oct. 1939 de premierul britanic în Camera Comunelor, prin care se răspunde ofertelor făcute de Cancelarul Germaniei în cuvântarea din Reichstag (6 oct.), să lumeresc şi obiectivele actualului război britanic: *«N-am întreprins acest război în scop de răzbunare, ci pentru apărarea libertăţii. Nu este în joc numai libertatea micilor naţiuni. Ceea ce este de asemeni ameninţat, este existenta liniştită a Marii Britanii, a Dominioanelor, a Indiei, a întregului Imperiu britanic, a Franţei, şi în fapt a tuturor ţărilor îndrăgostite de libertate».*

Lăsăm de o parte afirmaţia că Germania ameninţă «Imperiul britanic, Franţa şi toate ţările îndrăgostite de libertate». Ce gândesc englezii înşişi în această chestiune a arătat-o, în stilul său mişcător, marele Bernard Schaw.

Un alt pasaj e demn de reţinut: Anglia luptă pentru apărarea libertăţii micilor state şi, aşa cum s-a declarat în alte ocaziuni, împotriva întrebuinţării forţei în relaţiile dintre Statele civilizate. Această justificare a războiului a fost primită în Germania cu multă rezervă. Dacă Anglia este sinceră acum, înseamnă că a renunţat la orice consecvenţă în politica sa externă pentru următoarele motive:

1. **Anglia apără principial libertatea micilor state;** practic, doreşte restabilirea Poloniei şi Cehoslovaciei în vechile granite. ***De ce nu a luat atitudine totuşi şi pentru apărarea Lituaniei când sub ameninţarea armatei polone a trebuit să cedeze ţinutul Wilna?***

2. **Anglia nu a luat atitudine pentru apărarea Cehoslovaciei,** când, tot prin forţă, Polonia a pus stăpânire, anul trecut, pe ţinutul Olsa.

3. Încă din 1938 — dar cu deosebire din momentul granitei engleze — Polonia a pornit oi zgomotoasa campanie pentru restabilirea graniţelor sale istorice. Sub denumirea de «Republică polono-lituaniană», propaganda oficială poloneză pretindea încorporarea Lituaniei, Prusiei Orientale şi Danzigului. Întreg poporul polon era educat în acest

spirit. Anglia nu a protestat şi nu a intervenit amical pentru ponderare.

4. In toate împrejurările de mai sus, Statul polon a făcut uz de forţă sau promitea recursul la forţă pentru realizarea planurilor sale. **Anglia nu a protestat, nici nu a intervenit împotriva utilizării acestui instrument, forţa, în relaţiile dintre statele civilizate.**

Anglia face totuşi război, pe care promite să-l continue până la izbânda finală. Cum vede guvernul englez această izbândă?

Prin înlăturarea regimului naţional-socialist din Germania.

Ce ar însemna pentru Germania înlăturarea actualului regim?

Desigur, cel puţin o revenire la situaţia din 1919, dacă nu chiar o reactualizare a politicii cardinalului Richelieu, adică pulverizarea Germaniei.

Acest lucru l-au înţeles limpede germanii, de aceea pentru ei înlăturarea actualilor conducători este echivalentă cu nimicirea Germaniei. **«Refuzul mâinii întinse» de la Berlin, în condiţiunile arătate, poate fi urmat de o luptă cum n-a mai cunoscut Istoria.** Apărându-se, Reichul actual poate la rându-i nimici. Şi obiectivul său este acum clar: Anglia. De altfel, intensificarea atacurilor aviatice şi submarine contra flotei engleze, în ultimele zile, trebuie să dea de gândit Londrei.

Pe malul Tamisei s-au subevaluat, pare-se, efectele unui război serios de nimicire. Aviaţia germană se plimbă, fără dificultăţi mari, pe coastele şi în porturile britanice. Până acum au eşuat cinci mari unităţi ale flotei de război britanice: Courageous, Arc Royal, Hood, Royal Ook şi Repulse. Un ultim atac, luni 16 oct. 1939, ar fi atras grav alte două crucişătoare în Firth of Forth, pe coastele Scoţiei. Războiul actual poate avea dureroase surprize pentru Anglia. Să nu se uite: Insula din nord-vestul Europei nu mai beneficiază de avantajele strategice de până ieri. Armele noului război au dovedit-o.

Când, după discursul d-lui Chamberlain şi după ultimele evenimente militare de la Vest, te întrebi «pentru ce mai luptă Anglia ?» înclini să crezi, aşa cum se gândeşte în unele cercuri neutre, că pentru distrugerea propriului său imperiu.

N. RED.: *Şi, într-adevăr, Anglia şi-a nimicit propriul imperiu...*

***

DEMOCRAŢIE ŞI RAZBOI

Democraţia este regimul timpurilor de linişte, siguranţă şi bună stare materială; ea este incompatibilă cu starea de război. Un adevăr elementar, care s-a verificat de-a lungul istoriei şi care, în ultimul secol, a avut două momente culminante: războiul din 1914/1918 şi actualul război.

In 1914/1918 s-a experimentat, prin necesităţile războiului, prima formă, de proporţii mari, a *economiei dirijate*. A fost o abandonare a principiului libertăţii în economia naţională, care a trecut sub un comandament şi control unic, Statul.

Experienţa războiului nu a rămas fără urmări în anii de pace. O economie organizată pe baze de libertate n-a mai fost posibilă. In locul vechiului sistem de economie mondială au apărut forţamente sistemele *«spaţiile economice»* şi noţiunea de *economie autarhică*, experimentată cu reale succese de câteva mari state.

Războiul actual pare destinat a da lovitura finală celui de al doilea produs al liberalismului: democraţia.

Democraţiile occidentale nu mai sunt, în momentul de faţă, «democraţii». Cine vorbeşte astăzi de regim democratic în Franţa dă dovadă sau de ignorarea stărilor de lucru din cea de a treia Republică sau de neînţelegerea noţiunii însăşi de «democraţie». Ne referim deocamdată la exemplul din Franţa, care este mai aproape şi a căpătat forme mai pregnante. Şi privim lucrurile din punct de vedere democratic.

S-a exagerat, poate, când s-a vorbit **în Franţa** de o dictatură a d-lui Daladier. Nu s-a exagerat însă, când s-a afirmat, chiar în Franţa, de o dictatură a d-lui Daladier. Nu mai drepturile democratice fundamentale. **Trimiterea în vacanţă nelimitată a Parlamentului, cenzura aspră exercitată în presă, în manifestaţii publice şi în localuri,** dizolvarea partidului comunist şi urmărirea aşa-zişilor defetişti, **sunt acte care, privite din punct de vedere democratic, însemnează suprimarea voinţei naţionale**, generatoarea, prin delegaţie, a legilor şi puterii executive; suprimarea libertăţii scrisului şi gândirii; suprimarea libertăţii individuale etc. Cine cunoaşte actuala dispoziţie a poporului francez pentru război, înţelege uşor de ce acest cortegiu de măsuri: ***războiul din 1939 nu este o întreprindere a naţiunii franceze.***

La aceste observaţiuni s-ar putea răspunde, cu oarecare aparenţă de dreptate: pentru timpuri excepţionale, măsuri excepţionale, chiar dictatură, aşa cum aveau obiceiul s-o facă şi vechii Romani.

Răspunsul nu poate desfiinţa realitatea: o soluţie de continuitate democratică există.

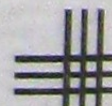
Şi mai departe: urmările de după război vor arăta adevărata importanţă a actualei experienţe antidemocratice.

Orice ipoteză vom considera, rezultatul va fi acelaşi: părăsirea democraţiei.

Şi atunci, e cazul să ne întrebăm: pentru ce mai luptă marile democraţii occidentale?

S-a spus că pentru democraţie.

Prin război, democraţia nu poate fi instaurată, ci numai distrusă. Poziţia ideologică a frontului occidental este un «nonsens».

EVREII ŞI ACTUALUL RAZBOI

Raportul ambasadorului polonez, contele Potocki, din 12 ianuarie 1939, publicat recent în Cartea Albă germană, aduce o serie de date asupra «situației politicei interne din U.S.A. care constituie o *prețioasă contribuție la problema originilor războiului*. **Ambasadorul polonez din Washington se ocupă, în raportul citat, cu deosebire de starea de spirit contra Germaniei şi de problema iudaică în U.S.A.**

Aceste două elemente de politică internă americană stau într-un strâns raport de cauzalitate. **Starea de spirit americană, spune diplomatul polonez, se caracterizează printr-o crescândă ură contra fascismului şi în special a cancelarului Hitler. Faptul se explică uşor: <<*Propaganda este mai ales în mâinile evreilor, cărora le aparțin sută la sută radioul, filmul, presa şi revistele.*>> <<*Eficacitatea propagandei iudaice este decisivă*>>,** deşi se face destul de grosolan, **<<*pentru că publicul american ignorează complet şi nu are nici o idee de situația din Europa*>>.** În concluzie, grație acestei propagande, <<*cei mai mulți americani consideră pe cancelarul Hitler şi național-socialismul ca cel mai mare rău şi pericol care s-a abătut asupra lumii*>>. Astfel credea, după ambasadorul polonez, poporul american la începutul anului 1939, grație propagandei exclusiv iudaice. **Este inutil să amintim că aceeaşi propagandă a făcut ca, în timpul războiului spaniol, întreaga simpatie a publicului american să fie de partea Spaniei <<roşii>>.**

Cum se explică această atotputernicie iudaică în Statele Unite?

Prin aceea că cele mai înalte locuri în guvernul şi funcțiunile americane sunt ocupate de evrei, cari se dau drept reprezentanții «adevăratului americanism» şi «apărătorii democrației».

Contele Potocki, care vedea această situație ca un element de încurajare a politicii poloneze antigermane, **citează mai departe câteva din cele mai proeminente nume şi funcțiuni iudaice din Statele Unite:**

<<*La această acțiune de propagandă iau parte diferiți intelectuali iudei, de pildă, senatorul Bernard Baruch, guvernatorul statului New York, Lehmann, noul judecător al Curții Supreme, Felix Frankfurter, cancelarul Tezaurului, Morgenthau, şi alții, care sunt prietenii personali ai preşedintelui Roosevelt*>>. În sfârşit, pentru a releva seriozitatea acestei acțiuni şi caracterul ei sistematic, ambasadorul fostei Republici poloneze arată că personalitățile sus citate <<*sunt legate în mod indisolubil cu iudaismul internațional*>>.

Orientarea atenției poporului american spre problemele externe mai are, în concepția iudaică, şi o altă funcțiune:

1) Să abată această atenția de la problemele interne, în special problema luptei dintre capital şi muncă (în U. S. A. există actualmente peste 12 milioane şomeri) şi problema antisemită;

2) Să justifice marile cheltuieli pentru armament (circa 1 miliard 250.000.000 dolari).

Această manevră foloseşte, până la urmă, tot comunității iudaice, căci marea industrie şi capitalurile americane sunt în mâna ei. ***Problema conflictului dintre muncă şi capital, industria armamentului şi, în sfârşit, problema antisemită, sunt toate probleme create de poporul ales.***

Prin acțiunea lor, fiii lui Israel nu neglijează nici o posibilitate de profit, chiar dacă această posibilitate înseamnă incendierea lumii civilizate.

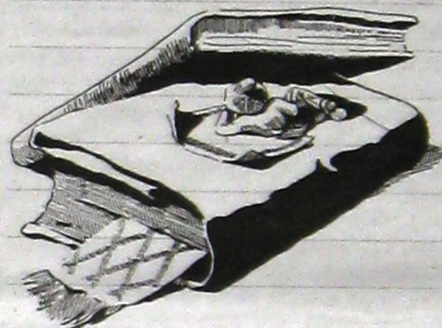
Este adevărat că, de cele mai multe ori, marile nenorociri colective au profitat iudaismului; totuşi, de astă dată, toate indiciile par a vorbi în contra lui. Bilanțul fiilor lui Israel va fi puternic deficitar la sfârşitul actualului război, cu atât mai deficitar cu cât acest război va fi mai crâncen şi de mai lungă durată.

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IUNIE: *"În ce constă stilul legionar de luptă?"* a fost dat de Laurențiu Butea din Ploieşti, 28 de ani, care a câştigat cartea "Mărturisiri în duhul adevărului" – Nae Tudorică.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Stilul acțiunii legionare este organic **ofensiv;** adresarea este directă, *vizând inima mai mult decât intelectul.*

Se întrebuințează numai partea bună din om. *La acțiunile negative ale adversarului se va răspunde prin acțiuni pozitive şi creatoare.* ***"Decât să învingi printr-o mişelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei"*** **pentru că altfel se schimbă doar persoana învingătorului, mişelia în sine rămânând neschimbată în lume - deci nu lipsă de combativitate, ci luptă, dar dreaptă.**

ARMELE LEGIONARE

Credința (numai aşa se dă *trăinicia care rezistă spiritului dizolvant luciferic şi raționalist* şi se asigură legea disciplinei; puterea de credință este *dovada sănătății, fiindcă din fâpturile anemice şi lipsite de vitalitate ies scepticii)*

Sentimentul creştin (forța spirituală însuflețeşte în luptă materia; Căpitanul l-a ales ca simbol pe Arhanghelul Mihail, arhistrategul Cerului, care este credință şi vitejie; *Ion Moța nu s-a retras în chilie şi în rugăciuni, ci a mers pe câmpul din Spania să lupte vitejeşte pentru creştinism şi să moară)*

Voia bună (stimulent pentru orice activitate constructivă)

Sinceritatea (în sinceritate stă şi adevăratul sentiment de răspundere, care nu este formal şi exterior față de legi, ci porneşte din conştiință; răspunderea garantează disciplină şi ierarhie şi cimentează unitatea terenului de luptă)

Trăirea (*concordanța între vorbă şi faptă*)

Corectitudinea - ținuta corectă şi distinsă sub toate raporturile a legionarului constituie o armă **cu care poate să-şi impună credința:** "este corect ca un legionar". **Fapta să vorbească, nu vorba.**

Tăcerea (este un acumulator de energie fiindcă evită risipa şi fecundează fapta; *legea tăcerii* este un exercițiu de *stăpânire de sine* şi un principiu de camuflare fără a se recurge la partea negativă a minciunii)

Asceza (postul, rugăciunea): *un exercițiu de luptă pentru a ține mereu prezentă ideea că spiritul este stăpân asupra materiei, deci exercițiu de descătuşare de tirania materiei, mai accentuat ca sărăcia.*

Răbdarea (*eroismul răbdării de a nu da bătălia când vrea adversarul)*

Împăcarea cu moartea (ideea morții este strâns legată de credința în Dumnezeu; ***credința în nemurire*** *înseamnă subprețuirea celor pământeşti;* **omul împăcat cu moartea este omul cel mai liber: nimic nu-l poate constrânge)**

Concepția radicală (adică *fără compromisuri*)

Contrastul - armă activă în permanență, chiar când pârea că lupta are o formă defensivă, deoarece contrastul nu putea fi oprit, aşa cum lumina nu poate fi pusă sub obroc. *În fața adversarului țipa austeritatea, în fața hoției - cinstea, în fața lenei - munca, în fața mişeliei - corectitudinea față de adversar etc.*

Şarjarea din situații grele - în momentele cele mai grele, Căpitanul punea condiții celor care doreau să se înscrie în Mişcare

Tactica autodepăşirii – care se bazează pe legea psihologică a **emulației**

Anularea unei arme adversare prin depăşire:

Comuniştii au agitat problema foamei pentru a-i asmuți pe muncitori, nu pentru a remedia o stare de lucruri. Foamea intră în tactica lor ca element de asmuțire şi agitație. Ei n-au avut niciodată interes să rezolve problema, ci numai să o agite.

Statul democrat, chiar când era bine intenționat, se punea în poziția de apărare, contestând această realitate sau cocoloşind-o.

Căpitanul s-a pus pe o poziție afirmativă şi ofensivă, arătând foamea şi setea de dreptate a muncitorimii, depăşind astfel arma şi întorcând-o asupra comuniştilor care o speculau.

Dragostea – adoptarea acestui principiu creştin în tactica politică este cea mai îndrăzneață originalitate a concepției legionare; evident, nu poate fi adoptat în forma *integrală* creştină fiindcă principiul nonrezistenței nu poate fi admis, dar dragostea creştină *se oglindeşte în obligativitatea legionarului de a fi corect față de adversar*

Lumina: *Adversarii subterani, care lucrează în umbră, îi poți intimida, paraliza şi învinge dacă îi identifici, denunți şi îi scoți la lumină.* Aşa a procedat Căpitanul cu străinii exploatatori, cu duşmanii şi cu anumiți politicieni.

Pilda ca metodă - pătrunderea directă în sufletul omului, fără alambicări intelectuale, vorbirea în pilde înlesneşte mai bine acest lucru, fiindcă numai ea poate reda trăirea

Cântecul - este metoda cea mai directă şi mai pătrunzătoare în inima omului. *Dacă nu poți cânta, înseamnă* că eşti încovoiat de îndoieli, îți lipsesc sănătatea şi credința şi *nici nu îi poți însufleți pe alții.* Cântecul risipeşte atmosfera apăsătoare, iar vibrația sunetelor se transformă în forță combativă.

Jertfa (orice jertfă înaltă, nu coboară; în forma jertfei forța se conservă pentru milenii: sfinții şi martirii arşi pe rug duc linia superioară a Bisericii, chiar când prelații păcătoşi au pângărit altarul)

Eroismul (*valorifică toate armele şi calitățile)*

Libertatea (esența sufletului creştin; în libertate se formează personalitatea)

Simplitatea (sănătatea morală nealterată).

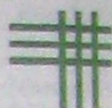
În acestea constă marea originalitate a stilului legionar de luptă, în îmbinarea între stilul eroic de luptă şi cel divin, a Cerului cu pământul, şi de aceea este etern, unic şi invincibil.

ÎNTREBAREA LUNII IULIE: Care este pedeapsa legionară pentru trădători?
PREMIU: *"Năzuinți şi deznădejdi"* – Petru Gheorgheoni.

Poşta Redacţiei

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET şi ACCES PRESS din BUCUREŞTI, şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării (precum şi în alte localităţi).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, Tel.: (021) 322 3832

Codruţ Horja - Otopeni: Nici gând ca neparticiparea României la invazia Cehoslovaciei alături de URSS şi celelalte ţări din blocul răsăritean comunist, în 1968, ca urmare a răzvrătirii cehilor împotriva comunismului, să fie o dovadă a independenţei lui Ceauşescu faţă de Kremlin! Scriitorul disident (cu adevărat, nu "fabricat", ca Dinescu şi alţii), Paul Goma, direct implicat în evenimente, povesteşte savuros: "Şi atunci, după discursul lui Ceauşescu de la balcon, m-am dus să mă înscriu la brigăzile patriotice, la Uniunea Scriitorilor. Eu, ca basarabeanul tâmpit, când am auzit că este o chestie să se tragă cu puşca în ruşi, măcar pentru două minute, hop şi eu acolo. Şi a fost celebra şedinţă din 23/24 aug. 1968 de la Uniunea Scriitorilor. Deci, au zis că ne dau arme, am făcut chiar şi o zi instrucţie, pe stadionul Tineretului, ne-a comandat col. Laurenţiu Fulga. A treia zi după scripturi tovarăşul nostru Ceauşescu a fost chemat la tovarăşul lor Drozdenko care era ambasadorul porţii Kremlinului la Bucureşti şi din momentul acela nu ne-au mai dat arme. <<Unde sunt armele?>> <<Lasă, domnule, ce să mai discutăm despre arme, nu mai discutăm despre arme>>, zicea colonelul Fulga care înainte spunea: <<Îi belim pe ruşi, îi belim pe ruşi>>. Deci, nici cu armele, nici în presă, nu se mai scria despre Cehoslovacia, se înmormântase totul. Aşadar, pe Ceauşescu al nostru l-o fi tras de urechi: <<Ascultă, băieţică, dacă nu eşti cuminte... Bagă de seamă...>> Şi gata." Gata şi demonstraţia noastră pe tema aşa-zisei "independenţe" a lui Ceauşescu... Un simplu lătrat la lună, vorbe goale de conţinut. Iar dacă vreţi să-mi spuneţi că nu se putea război cu ruşii, sunt de acord, dar atunci de ce mai puneţi în discuţie "independenţa" lui?!

Radu Lupşa - Urziceni: Expresia "coloana a cincea" folosită pentru organizaţii cu misiuni destructive , de sabotaj, diversiune, spionaj etc., care "a făcut carieră" în ultimii 50 de ani, este inspirată de... războiul civil spaniol din 1936, între naţionalişti şi comunişti! "Coloana a cincea" este, oarecum, echivalentul "calului troian" (invenţia grecilor antici). Generalul spaniol naţionalist Mola a vorbit pentru prima dată despre "coloana a cincea" în contextul următor: în primele zile ale războiului civil, patru coloane de naţionalişti porniseră în marş spre Madrid, una dintre aceste coloane fiind conduse de gen. Mola; fiind întrebat care din cele patru coloane va recuceri Madridul din mâinile comuniştilor, gen. Mola a răspuns enigmatic. "Coloana a cincea" (el se referea la armata naţionaliştilor din interiorul Madridului; cu alte cuvinte, mai vechi şi mai "literare", "calul troian").

Flora Crăcea- Bucureşti: Draga mea Doamnă Verde, am primit mesajul dvs. şi vă asigur că afecţiunea este reciprocă, mai presus de micile divergenţe nesemnificative.

Tudor Bunea – Rădăuţi, Cătălin Deiu – Alba Iulia, Sorin Cupeş – Braşov, Mihai Ianu – Timişoara, Liviu Datcu – Focşani: Vă mulţumim pentru urările dvs. şi gândurile bune trimise cu ocazia aniversării Legiunii; am fi foarte bucuroşi dacă această simpatie pentru legionari (nu pentru noi, aceştia, în mod expres, ci pentru legionari în general) s-ar manifesta şi altfel decât declarativ, dacă s-ar concretiza prin mici ajutoare, cum ar fi propagarea ideologiei legionare măcar în rândul prietenilor, vecinilor şi cunoştinţelor, achiziţia şi distribuţia de cărţi legionare (vă putem ajuta în acest sens) etc.

Grigore Popovici – Rădăşeni (Suceava): Dragă Bădie, ne-aţi impresionat cu prolificitatea dvs! Ultima carte scrisă (a şaptea? sau a opta? căci le-am pierdut şirul!), *"Din aventurile şi necazurile vieţii neprevăzute sub jugul comunist"*, presărată cu amintiri, poezii şi imagini evocatoare, ne-a plăcut în mod deosebit, prin varietatea ei, ca şi prin suflul primăvăratic şi limpede al versurilor; am reţinut poeziile *"Hrăpăreţii"*, *"Crez"*, *"Omagiu"*, *"Flori de câmp"*, *"Vitregie"*. Cum demult n-am mai oferit cititorilor o mostră de poezie populară bucovineană contemporană din creaţia ţăranului nostru poet, o facem acum:

SIMBOL

__Verdele__ în veci prezintă
O eternă primăvară
E culoarea cea mai sfântă
Fie iarnă, fie vară.

Cântece nemuritoare
Toate-ncep cu frunză verde
Căci a codrului culoare
Niciodată nu se pierde.

Flori gingaşe, trandafirii,
Cu petalele aprinse
Ce le poartă-n piepturi mirii
Tot de verde sunt cuprinse.

Florile de pe câmpie
Ce răsar prin iarba crudă,
Cresc în cânt de ciocârlie
Verde este a lor undă.

Pe ponor şi pe toloacă
Cu flori mari, cu flori mărunte,
Iarba verde le îmbracă
Şi pe plaiuri şi pe munte.

De fereşti în câmp zăpada
Iarba verde îţi zâmbeşte
Veselă este ograda
Când pământul înverzeşte.

Toate florile gingaşe
Verde este a lor tulpină
Fără verde sunt golaşe
Şi pe câmp şi în grădină.

Ramurile înverzite
Ocrotesc bobocii-n floare
De prin ceruri cad sfinţite
Picături de lăcrămioare.

Fondu-i verde pe câmpie
Unde florile se-alintă
În întreaga Românie
Frunza verde este sfântă.

Toporaşi zâmbind la soare
A lor suflet nu se pierde
Şi cu liliecii în floare
Toate sunt cu frunza verde.

Şi de asta Căpitanul
A ales culoarea verde,
Un simbol, a spus Codreanu
Niciodată nu se pierde.

Liana Nedelcu Stan – Brăila: Ne pare rău că nu putem să vă procurăm poeziile lui Radu Gyr (decât, eventual, să vă facem fotocopii, contra cost, după volumele pe care le avem), întrucât avem cărţile în unic exemplar. Cum şi noi suntem mari admiratori ai inegalatului poet naţionalist creştin, vom mai căuta prin anticariate (întrucât în librării nu se găseşte).

Nicoleta Codrin

Periodic editat de *"ACŢIUNEA ROMÂNĂ"* ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Corneliu Mihai, Cătălin Enescu
Nicolae Badea - secretar de redacţie

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti - În fiecare *Vineri*, orele 15–19**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

